

90.6
1000
IPR

ஞானந்த சௌர சமஜம்

திய்தி மலர் — 8-2-1976

Villa

Compliments

From

PL. M.J.J. Muthukaruppan Chettiar

எழில்மிகு நங்கையர்களின்
எண்ணாத்திற்கேற்ப
மனங்கவர்த்தங்கநகைகளை
தேர்ந்தெடுக்க தலைநகரில்
தலைசிறந்த தங்கமாளிகை

பழ. முக்து. முக்துக்கந்தபன் செட்டி யார்
36. செட்டி யார் தெரு பேண்
கொழும்பு - II 28478

36, SEA STREET, — COLOMBO - 11.

ஏ

சத்குரு ஸ்ரீ நானுன்தகிரி சுவாமிகள் ஜெயந்தி

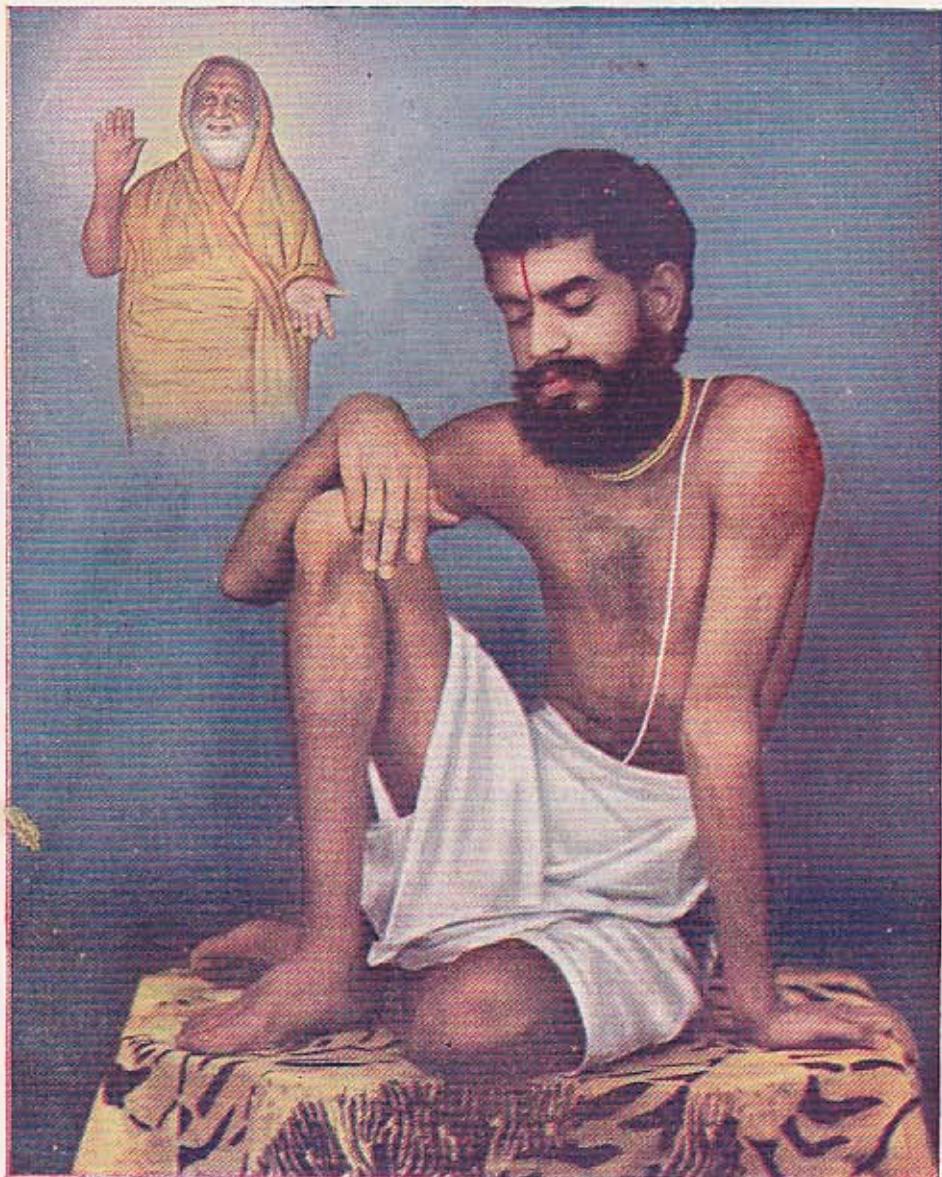
3 - 2 - 76 நாயிற்றுக்கழைமை

புதிய கதிரேசன் மண்டபம், கொழும்பு. 4

ஸ்ரீ நானுன்த ஜெயந்தி விழா
நடைபெறுவதற்கும் மலர் வெளியிடுவதற்கும்
பொருள் அளித்த வணிகப் பெருமக்களுக்கும்
பலவறிகளில் பலமுறைகளில் உதவி அளித்த அன்பர்க்கட்டும்
சுவாமிகளின் ஆசியும், திருவருளும்
என்றென்றும் உண்டாகக் கடவது.

— १२५६

— ஸ்ரீ சுவாமி வருசிதாஸ்

SRI SWAMY HARIDAS

KANOHAN
Peace for All Islands
27 W 141 St 3rd
3d, Columbus S

க்ரு. ஸ்ரீ சுவாமி ஸ்ரீ ம

ஓம்
சத்குரு ஸ்ரீ ஞானேன்தாய நம !

ஸ்ரீ ஞானேன்த சேவா சமாஜம்

தலைமை ஸ்தாபனம் : சென்னை, தமிழ்நாடு.

கிளை ஸ்தாபனம் : கொழும்பு, ஸ்ரீலக்கா.

ஸ்தாபக போஷகர் :

H. H. ஸ்ரீ சுவாமி ஹரிதாஸ் அவர்கள்

உதவி போஷகர் :

மேன்மை தங்கிய இளைப்பாரிய

நீதிபதி ஸ்ரீ சிவசுப்பிரமணியம் அவர்கள்

தலைவர் : ஸ்ரீ K. P. காளியப்ப பிள்ளை

உபதலைவர் : ஸ்ரீ T. K. ஸால்வாணி

காரியதரிசி : ஸ்ரீ M. P. நடேசன் ரிசர்டி மத்தூ ரேமநா

பொருளாளர் : ஸ்ரீ R. சீனிவாசகம்

நிப்பாக அங்கத்தவர்கள் : 31/8/08

ஸ்ரீ N. அம்பலவாணர்

ஸ்ரீ P. கிருஸ்ணசாமி

ஸ்ரீ A. K. யோகேந்திரா

ஸ்ரீ S. கனகசபை

ஸ்ரீ S. ரத்தினம்

ஸ்ரீமதி வைமாவகி சோமசேகரன்

ஸ்ரீ S. பெரியசாமி

ஸ்ரீ M. திருப்பதி

ஸ்ரீ M. தாம்மான்

சபாஜுத்தின் நோக்கர் :

* தெய்விக பிரச்சாரங்கள்

ஓ மாணவர்கள், இளைஞர்களை
ஊக்குவித்தல்

* மருத்துவ உதவி ஆற்றல்

ஓ அனுதை ஆசிருமதைத்தல்

ஓ இதர சமூக, தெய்விக, ஆன்மீகத் தொண்டுகள்

ஸ்ரீ சூதந்தகிரி சுவாமிங்கள்

அருள்மொழிகள்

நீ கடவுளே உணர வேண்டுமா?

அன்பாயிரு.	உண்மையே சோல்
அறிவாளியாயிரு.	ஆன்மையோடிரு
சுறுசுறுப்பாயிரு	ஆனல் படபடப்பாயிராதே
பொறுமையாயிரு	சோம்பலாயிராதே
சிக்கனமாயிரு	கருமியாயிராதே
அன்பாயிரு	அடிமையாயிராதே
இரக்கங்காட்டு	ஏமாந்துபோகாதே
கொண்டயாளியாயிரு	ஒட்டாளிடயாய்விடாதே
வீரனுயிரு	போக்கியாயிராதே
இல்லறத்தை நடத்து	காமவெறியனுயிராதே
பற்றற்றிரு	காட்டுக்குப்போய்விடாதே
நல்லோரை நாடு	அல்லோரை வெறுக்காதே

ஓம் மங்களம் ஓங்கார மங்களம்
ஓம் நம:சிவாய குரவே மங்களம்

ந மங்களம் நகார மங்களம்
நாமரூப நீனே யாதே குரவே மங்களம் (ஓம்)

ம மங்களம் மகார மங்களம்
மஹாதேவ நீனே யாதே குரவே மங்களம் (ஓம்)

சி மங்களம் சிகார மங்களம்
சித்த புத்த நீனேயாதே குரவே மங்களம் (ஓம்)

வா மங்களம் வகார மங்களம்
வாமரூப நீனேயாதே குரவே மங்களம் (ஓம்)

ய மங்களம் யகார மங்களம்
எல்லா ரூப நீனேயாதே குரவே மங்களம் (ஓம்)

With Best Compliments

From

V

JUPITER TEXTILES

194, MAIN STREET,
COLOMBO 11.

Phone : 26003

With Best Compliments

From

CEYLON PAINT SHOP

280, MAIN STREET,
COLOMBO—11.

SPACE DONATED BY

Hameedia Gem Palace

JEWELLERS

249, 5th CROSS STREET,
COLOMBO — 11.

WITH BEST COMPLIMENTS

FROM

VAGINI STORES,

No. 64, ST. JOHN'S ROAD
COLOMBO-11.

Phone: 23892

With Best Compliments

From

GLAMOUR PAINT HOUSE

246, MAIN STREET,

COLOMBO - 11.

Tele. 20068

ஆலயங்களின் உட்பொருள்

- திருமதி. ந. சுரோஜினிதேவி,

“ஆலயம் தொழுவது சாலவும் நன்று” என்பது நம் பழம்பெரும் தமிழ் முதாட்டியான ஒளவையின் வாக்கு. நமது இந்து சமயத்திற்கு அடிப்படையானது அதன் ஆலய ஏற்பாடாகும். அடிப்படைக்குச் சேதம் ஏற்படும்போது மேற்கட்டிடங்கள் சீரழிந்து போகும். நம் சமயத்தின் சிகரங்களாகிய வேதாந்த சித்தாந்தங்களை நன்றாக அறிபவர் நம்மில் சிலரேயாவர். ஆனால் அவற்றின் கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு யாவரும் பின்பற்றும் படியான எளிய முறையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன திருக்கோயில்கள்.

ஆலயம் தொழுவதின் உண்மையை அறியவிரும்புவோர் அறிகுறி, அருள் நெறி, அனுபவம் என்ற மூன்று வகைகளாக அதன் பொருளை ஆராய வேண்டும். சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன் திருமூலமாழுனிவர்

மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை
மரத்தில் மறைந்தது மாமத யானை
பரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதம்
பரத்தில் மறைந்தது பார்முதற் பூதம்

என்று திருமந்திரத்தில் கூறியுள்ளார். அதாவது மரத்தினால் ஒரு அழிய யானை உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. யானை மரத்தை அன்றி வேரேர் இடத்திலிருந்து வந்து புகுந்ததல்ல. மரத்தான் யானையாகக் காணப்படுகிறது. யானையின் அங்கங்களின் அமைப்பை நோக்குங்கால் மரம் பாவனை அற்றது. என்ன மரத்தால் இது செய்யப்பட்டுள்ளது என்று நோக்கும்போது யானையின் பாவனை மறைந்து போகின்றது, அதுபோல, எல்லாம் சிவமயமாய் விளங்கும்போது உலகத்தோற் றம் உண்டாவதில்லை. இந்தப் பிரபஞ்சம் தோன்றும்போது, இறைவன் வடிவ விளங்குவதில்லை என்பதை அத்திருமந்திரம் விளக்குகிறது. இதை அடிப்படையாகக் கொண்டே

“கல்லீக் கண்டால் நாயைக் காலேயும்,
நாயைக் கண்டால் கல்லீக் காலேயும்”

என்ற பழமொழி எழுந்தது. இக் கருத்துக்களை எல்லாம் அடிப்படையாகக் கொண்டதே ஆலய உருவவழிபாடு.

வழிபாடு

குருநாதர்கள், அரசியல் தலைவர்கள் ஆகியோரின் படங்களை வைத்து நாம் போற்றுகிறோம். அவைகளுக்கு மாலைகுடிக் கொண்டாடுகிறோம். அப்போது அவைவெறும் துண்டுக் காகிதங்கள் என்ற எண்ணம் நம்முள் எழுவதில்லை. ஆனால் உண்மையில், அவை பொடி மடிக்கக்கூட உதவாத காகித துண்டுகளே. ஆனால் நாம் அப்படி நினைக்காமல் எவ்வளவு மரியாதை செலுத்துகிறோம். அதுபோலவே ஆலயங்களில் அடியார்கள் வணங்குவது வெறும் கண்ணுகிறது. அத்திரு உருவங்களில் மறைந்து நின்று ஒளிவிசித் திகழும் இறைவனது உண்மை நிலைபேற்றறையே ஆகும்.

வழிபாட்டு முறை

மரமென்று பார்ப்பவருக்கு யானை தெரியாது. யானை என்று பார்ப்பவருக்கு மரம் தெரியாது. “மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை” என்பது திருமந்திரம். ஆலயத்தில் செல்பவர்கள் பார்வையைப் பல பக்கம் செலுத்தாமல் நிலத்தை நோக்கியவன்னாம். வலம் வந்தும்; இறைவனிடத்திலேயே பார்வையைச் செலுத்தியும் வழிபடவேண்டும்,

ஆபாச உடை அணிபவரை நம்மால் தடுத்து நிறுத்த முடியாது. பல சரக்குக் கடையில் முந்திரியபருப்பு, சேமியா, சினி, புண்ணூக்கு, மயில்துத்தம் இப்படிப் பலவும் காட்சியளிக்கும். பாயாசத்துக்கு சாமான் வாங்கப் போன வன்அங்கு காட்சியளிக்கும் புண்ணூக்கையும் மயில் துத்தத்தையுமா வாங்குவான். கடைக்காரனைப்பார்த்து “நீ ஏன் இவைகளை வைத்திருக்கிறோய்”? என்று கட்டுப்படுத்த முடியாதுதானே?

நாம் பாயாசத்துக்குரிய சினி முத்தியவைகளைப்பெற வேண்டும். அது போல இறைவனுடைய திருவருளைப் பெறும் பொருட்டுக் கோயிலுக்குச் செல்லுகின்ற நாம் அங்கும் மிங்கும் பார்வையைச் செலுத்தாமல் பக்தி பரவசத் துடன் வழிபாடு செய்ய வேண்டும்.

With Best Compliments

From

K. N. G. KANAPATHY & CO.

2, MAIN STREET,
AVISSAWELLA.

Phone : 0362 — 305

இணையில்லா இந்து தத்துவம்

தத்துவம் என்றுள் என்ன?

— திரு. டி. எஸ். ஆர். இராம் தாஸ்

“அரிது அரிது மாணிடராய் பிறத் தலரிது, என்று நமது ஒளவை முதாட்டிக் கூறிப் போந்தார். ஏனெனில், மனித இனத்திற்குமட்டுமே பகுத்தறியும் ஆற்றல் உண்டு. சிந்தனையும், பகுத்தறிவும் மனித இனத்திற்கே உரிய தனிச்சொத்து. விளங்கொக் காலமாக இருளிலே அலைந்து திரிந்து கொண்டிருந்தான். அவனிடத்தில் விழிப்புணர்ச்சி தோன்றிய வடன் அவன் சிந்திக்கத் தலைப்பட்டான்; பகுத்தறிவின் வழி நடந்தான், தன்னை, தான் வாழுகின்ற உலகைப்பற்றி ஆராய முற்பட்டான். இவ்வாராச்சியே நாள்டைவில் தத்துவமாக வளர ஆரம்பித்தது. மனித உள்ளத்தில் என்று சிந்தனை தொடங்கியதோ அன்றே தத்துவமும் தொடங்கியது.

தத்துவம் என்பதைத் தமிழிலே ‘மெய்யறிவு’, மெய்யுணர்வு, மெய்ப் பொருள் விளக்கம், ‘மெய்யியல்’ எனப் பலவாறு குறிப்பிடுவதால்; படித்தோரும் பார்மரும் அறிந்துள்ள ‘தத்துவம்’ என்ற சொல்லே சாலக் சிறந்ததெனக்கருதி, இங்கு கையாளப்பட்டுள்ளது.

பாரசிக்கக் கவிஞருளைவன் இப்பிரபஞ்சத்தை ஒரு கையெழுத்துப்படிக்கு ஒப்பிடுகிறார். அப் படியின், முதல் பக்கமும் கடைசிப் பக்கமும் தவறிப்போயின. இந்நிலையில் அந்நாளின் தொடக்கம் என்ன? முடிவு என்ன? என்பவற்றை நம்மால் அறிய இயலவில்லை. மனிதஇனம் விழிப்புணர்ச்சி தோன்றிய நாளிலிருத்து இழந்துபோன இப்பக்கங்களைத் தேடமுயன்ற கொண்டிருக்கிறது. அஃதாவது பிரபஞ்சத்தின் தோற்றுத்தையும் முடிவையும் அறியப் பெற முயற்சி எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இம் முயற்சியும் இதனால் விளையும் பயனும் தத்துவம் எனப்படும்.

நடக்கக் கற்றுக் கொண்ட குழந்தை முதன் முறையாகத் தனது விட்டின் சாளரத்தின் வழியாக இரவில், நிலவொளியில், விண்ணிலே இருக்கின்ற விண்மீன்களையும், நிலவையும் காணுகின்றது. உடனே அது தனது அன்னையை அழைத்து “இவை எங்கிருந்து வந்தன? எப்படி வந்தன? ஏன் வந்தன?” என்ற வினாக்களை எழுப்புகின்றது. ஏனெனில், விண்மீன்களும், நிலவும் அதற்கு விந்தையாக இருக்கின்றன. இவ்வாறு “விந்தையில்தோன்றுவதே தத்துவம்” என மேனட்டுத் தத்துவஞ்சானி பிளேட்டோ கூறுகிறார்.

நமது இந்து தத்துவத்திற்கு வரலாறு இல்லை. அது வரலாறுக் காலத்திற்கும் முற்பட்டது. அது எக்காலத்தில் எவரால் தோற்றுவிக்கப் பெற்றது என்று சொல்ல முடியாத அளவிற்குத் தொன்மை வாய்ந்தது ஆனால் மேலை நாட்டில் தத்துவ ஆராய்ச்சி எப்பொழுது, எவரால் தோற்றுவிக்கப் பெற்றது என்பதை மேலை நாட்டுத் தத்துவ தூல்கள் வாயிலாக அறிந்து கொள்ளலாம்.

மேலை நாட்டில், தத்துவ ஆராய்ச்சி அன்று முதல் இன்றுவரை நடைபெற்றுக் கொண்டே இருக்கிறது. ஒரு தத்துவஞ்சானிகள் கருத்துக்களை அவருக்குப் பின்னால் வருவோர் மறுப்பதும்; அல்லது அத்தத்துவக் கோட்பாடுகளை தழுவி மேலும் சில கருத்துக்களை விட்டுச் செல்லுவதும் மரபாக இருக்கிறது. தத்துவத்தின் முக்கிய பிரச்சனைக்கட்டு அவர்கள் முடிந்த முடிவினை இதுவரை கண்டறியவில்லை. ஆனால், இந்து தத்துவம், தத்துவக் கோட்பாடுகள் அனைத்திற்கும் முடிந்த முடிவுகளைக் கண்டு அவற்றை உலகிற்கு அறிவித்துவிட்டது. நம் நாட்டில் இடைக்காலத்திலும் இக்காலத்திலும் தோன்றிய தத்துவஞ்சானிகள் பண்டையோர் கண்டறிந்த உண்மைகளுக்குச் சில விளக்கங்களை மட்டுமே கொடுத்துள்ளனர். இவ்விளக்கங்கள் முன்னே கொடுக்கப்பட்ட தத்துவக் கோட்பாடுகளை அறிந்துகொள்ளப் பயன்படுகின்றன.

நமது இந்து தத்துவத்தின் சிறப்பியல் புகளை எடுத்தியம்பாடு கொள்ளாது. இவ்வரிய கருலூலத்தைப் பெற்றுள்ள நாம் அதைச் செல்வனே பேணிக்காத்து அதிலுள்ள சிரிய கோட்பாடுகளை அறிந்து அவ்வழியில் நின்று உய்வு பெறவேண்டியது நமது தலையாய கடமையாகிறது.

இறைவன் மனிதனைப் படைத்தான் மனிதனும் இறைவனைப் படைத்தான்

எஸ். ராமசாமி ஸ்தபதி

சிற்பக்கலை தெய்விகமான கலை. மனத்தாலும் வாயாலும் அனுகமுடியாத பரஞ்சோதியாகிய கடவுளுக்கும், “சோதிவெள்ளத்துள்ளே எழுவதோருரு” என்றும் “நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவனவனாகும் நீள்கடல் வண்ணனே என்றும் சொல்கிறபடி அடியார்கள் தொழு தெழுவதிற்குப் பாங்கான திவ்விய மங்கள விக்கிரகம் சமைக்கும் பெருமை இதற்கே உள்ளது.

இவ்வாறு திறமைசாலியான சிற்பியால் குற்றமற்றதாகவும் கவர்ச்சிகரமாகவும் எழில் மிகக்கதாகவும் படைக்கப்பட்ட பிம்பங்களில் வேதமந்திரங்களாலும் மற்றுமுள்ள பக்திப்பாடல்களாலும் வேண்டப்பட்ட பரந்தாமன் நிரந்தரமாக ஊந் = நிதயம் செய்தருளி இம் மண்ணுலகை வாழ்வித்தருளும் வகையே அர்ச்சாழூர் ததி” என்று வழங்கப்படுவதாம்.

எங்கும் நிரைந்து பரந்துள்ள எம்பெருமானது பரஞ்சுப் புல்லறிவாளராகிய மாணிடர்க்குப் புலனுகாமையினால் அஞ்ச. வேண்டாம். அறிவாளிகளும் அறிவிலிகளும் வாசியற ஒன்றுகூடி அனுபவிக்கவும், இகபரசுக்களைப் பெற்று வாழுவும் இந்த அர்ச்சா விக்ரகம் இருக்க நமக்கு என்னக்குறை. திருவாய்மொழி.

எல்லா இடங்களிலும் தொன்றுதொட்டு அவ்வரச்சா மூர்த்திகளை நிருமித்து திருக்கோயில்களையும் தோற்றுவித்து இம்மண்ணுலகை வாழுவைக்கும் தனிப் பெருமை சிற்பக்கலைக்கே அமைந்தது.

எல்லாம் வல்ல இறைவனே முதல் சிற்பியாவான் என்பது மனுஸ்மிருதி. அதனால் உலக சிற்பியான் அவ்விறைவனை வேதம் “விச்வ கர்மா” என்று அழைக்கிறது.

சிற்பக்கலைக்கு இன்றியமையாதது, படைக்க வேண்டிய பொருளின் வடிவத்துடன் ஒன்றிய சலனமற்ற மனமே, என்பது இதனால் விளங்கும்.

இறைவனுடைய விசித்திர சிருஷ்டியில் தோன்றிய நாழும் அவனது சிருஷ்டியாகிய கல், மன், மரம் உலோகம் முதலியவற்றால் அவனது திரு உருவங்களையும் மற்றும் கோயில்களையும். கோபுரங்களையும் மண்டபங்களையும் தோற்றுவித்து அவனுடைய இன் அருளை பெற மனிதன் முயற்சித்தான். இறைவன் மனிதனைப் படைத்தான். மனிதனும் இறைவனை சிலைவடிலில் படைத்தான்.

தோப்புக் கரணம் ஏன் போடுகிறோம்

பிள்ளையாருக்கு எதிரே நின்று தோப்புக் கரணம் போடுகிறோமே, அதை நமக்கு எல்லாம் காட்டியவர் மகாவிஷ்ணுவுதான் என்று ஒரு கதை இருக்கிறது. ஒரு சமயம் மகாவிஷ்ணுவினுடைய சக்கநித்தைப் பிடிடுகிக்கொண்டு அவரது மருமானை பிள்ளையார் தமவாயில் போட்டுக் கொண்டு விட்டாராம். பிள்ளையாரிடமிருந்து பிடுங்குவது என்றால் அது முடியாது. அவர் மிகவும் பல முடையவர். அதட்டி மிரட்டி வாங்கவும் முடியாது. ஆனால் அவரைச் சிரிக்கவைத்துச் சந்தோஷத்தில் அவர் வாயிலிருந்து சக்கரம் கிழே விழுந்தால் எடுத்துக்கொண்டு விடலாம். என்று மகாவிஷ்ணுவுக்குத் தோன்றியதாம். உடனே நான்கு கைகளாலும் காதுகளைப் பிடித்துக்கொண்டு ஆடினாராம். விநாயகர் விழுந்து சிரித்தார். சக்கரம் கிழே விழுந்தது, விஷ்ணு எடுத்துக்கொண்டு விட்டார்,

“தோர்பி: கரணம்” என்பதே தோப்புக் கரணம் என்று மாறிது. தோர்பி என்றால் “கைகளினால்” என்று அர்த்தம். கரணம் என்றால் “காது” “தோர்பிர் கரணம் என்றால் கைகளால் காதைப் பிடித்துக் கொள்வது.

சங்கராச்சாரியார்

SRI GNANANANDAGIRI SWAMIGAL, Thapovanam, Tirukoilur

ஸ்த்ரீரு பரமஹுமஸ் ஸ்ரீ ஞானேனந்தசிரி
ஸ்வாமிகள் சென்ற சில ஆண்டுகளுக்கு
முன் மேல் நாட்டார் ஒருவர் வேண்டு
கோளுக்கிணங்க (மேப் ரிக்கார்டு) ஒலிப்
திவு கருவியின் முன் மொழிந்த

அருள்வாக்ரு

இன்று ஒரு நல்ல நாளாகக் கருத வேண்டும். ஏனென்றால் ஆயிரம் மைலுக் கப்பால் அந்த நாட்டிலிருக்கக் கூடிய நண்பர் ஒருவர் நம்மிடம் வந்து ஆத்மீக விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசவேண்டுமென்று தாண்டுதல் செய்திருக்கிறோர். ஆகவே அதை ஒரு தெய்வீக நன்னாளாகக் கருதவேண்டும்.

நாம் மக்களாகப் பிறந்தவர்கள். பல பேர் விணப்புஜைப் பயனுட்த தோன்றுவது வழக்கம். தோன்றியதனால் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். தோன்றியதையே மறந்திருப்பவர்களும் நம்மில் இருக்கிறோம்.

தெய்வீகத் தன்மையாலும், ஆத்மீக உணர்வைக் கொண்டு பாரிப்பதாலும், ஒரு இன்பத்தைப் பெறலாம். அதன் மூலமாகப் பிறவிப் பயனை அடைந்து, பேரின்ப வாழ்வில் சிறந்து, பிறவித் துணபத்தை ஒழித்தாகவேண்டும். அதுதான் மக்களின் வாழ்வாகும். அந்தப் பேரின்பத்தை எப்படி வருவிப்பது? தெய்வீகத் தன்மையுள்ள மகாண்களிடமிருந்து பெறவேண்டும்,

நெருப்பானது தூரத்தில் இருந்தாலும் அதிலிருந்துபெறக்கூடிய பொருளைப் (ஒளியை) பலரும் புரிந்துகொள்ளக்காரணம் உண்டு. ஆனால் நெருப்பே இல்லாத இடத்தில் அதைத்தொடர்ந்த பல பொருள்கள் இருந்தாலும் அவை நெருப்பாக முடியாது. நெருப்பின் சக்தியானது ஜடப் பொருள்களுடன் சேருவதுபோல்

ஆத்மீக தெய்வீக உணர்ச்சிகள் மனதில் ஏற்பட்டு அவற்றின் மூலம் இன்பத்தை அடையவேண்டும். அப்படி அடைவதும் பேரருவால் அடைய வேண்டுமென்பது தான் வழக்கம். ஒளிபானது, இருட்டினால் மூடப்பட்டிருப்பதை ஒளிபரவச் செய்கிறது. அவ்வாறு ஒளிபரவச் செய்வது சற்குரு என்பது வழக்கம். அப்படிப் பட்ட சற்குருவின் கூட்டுறவினால் தான் கடவுளின் அனுக்ரஹத்தைப் பெற்றுப் பேரின்பத்தைப் பெற முடியும். அதற்குத்தான் நாம் ஜென்மம் எடுத்தது. அதனையே மோட்சம் என்றும் கூறுவார்கள்.

ஆகவே, மேல்நாட்டிலிருக்கும் நண்பரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி தெய்வீகத் தன்மையில் இருக்கக்கூடிய சில மொழிகளைப் பற்றிப் பேசகிறேன்.

என்ன பேசவது, எப்படிப் பேசவது என்பதில் சந்தேகமில்லை. உலகிலேயே ஒப்பற்ற பொருளும் அருளும் பொருந்தி அடங்கி இருப்பது பரமாத்மாவாகும். அந்த பரமாத்மாவாகிய ஆண்டவளை இன்றும் தெய்வம் என்றும், அல்லா என்றும், இயேசு என்றும், புத்தர் என்றும், இன்னும் பல பெயர்களைக் கொண்டும் நமது நாட்டிலும் பலநாடுகளிலும் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறோம்.

நாம் ஜீவகாருண்யமுறையில் நடந்து கொள்ளவேண்டும். உயிரொன்று துண்புறுஷ் சிரமப்படும்போது அதனிடம் இரக்கம் காட்டி வரவேண்டும். அறம்

ஏன்பது எல்லா உயிர்களிடத்தும் அங்கு பாராட்டி அவைகளுக்கு என்ன உதவி செய்யறந்தியுமோ அதைச் செய்வது; அங்வாறு வாழ்நாள் முழுவதையும் கழிக் கூத் துணிவாக இருக்கவேண்டும். அத்தகைய நிலைமை கிடைத்தால் உறுதியாக மோட்டச்சத்தை ஆட்டையலாம். அந்த அறத் தினால் கிடைத்த பொருள்தான் இன்பம். ஆகவேதான் அறம், பொருள், இன்பம் எனப் பேசுகிறோம்.

தெய்வ வழிபாட்டுக்கு முன்னேரிகள் வழிகாட்டி இருக்கிறார்கள். தெய்வ வழிபாடு என்பது குறிப்பிடத்தக்க நெறிகளை அடைய வழியாகக் காட்டுவது.

நமது நாட்டில் தெய்வம் 33 கோடி என்ற விதத்தில் கூறி இருப்பதோடு அதற்குத் தக்கபடி வழிபடவும் செய்கிறோம். உத்தமம், மத்திமம், அதமம் தெய்வம் என்பார்கள். காட்டேரி மாட்டு, இப்படி இருக்கக்கூடிய கீழ் தெய்வங்களை வழிப்பட்டால் அந்த பல்ளை அடையலாம் என்பார்கள்.

கணபதி, சுப்ரமணியர், குரியன், விஷ்ணு, பிரம்மா, அம்பாள் ஆகிய செதெய்வங்களையும் வழிபட முன்னேரிகள் வழிகாட்டி இருக்கிறார்கள். உத்தம தெய்வங்களை வழிபடவும் முன்னேரிகள் வழிகாட்டிக் கொண்டுள்ளார்கள். அது தொன்று தொட்டு வழக்கத்தில் இப்பொழுதும் நடைபெற்று வருகிறது.

அந்தத் தெய்வம் உள்ளத்தில் இருக்கிறதா புறத்தில் இருக்கிறதா என்பது கேள்வி. உள்ளம் நல்ல பக்குவமாக இருக்குமானால் அதிலேயே தெய்வத்தைக் காணலாம். இதயம் ஒரு கண்ணுடையைப் போன்றது. கண்ணுடையில் எப்படி மாசு, அழுக்கு முதல்வை இருந்தால் உருவத்தைக் காண முடியாதோ அப்படியே உள்ளத்திலும், மாசக்களும், தூசக்களும் நிறைந்திருந்தால் தெய்வத்தைக் காண முடியாது. கண்ணுடையிலுள்ள மாசு, அழுக்குகளை அகற்றி விடப் பயன்படுத்தும் பொருள்களைப்போல் நல்லோர் கூட்டுறவு என்ற பொருளைக்கொண்டு உள்ளத்திலுள்ள தூசக்களையும் மாசகளையும் விலக்கவேண்டும்.

எந்தாலும் மூர்த்தியைச் சிந்தனை செய்கிறோமோ அந்த மூர்த்தியை உள்ளம்

என்ற கண்ணுடையைத் தெளிவாக்கிக் கொண்டு கண்டுகொள்ள வேண்டும். அருவம் என்பது ஓப்பற்றதாகும். அதனை அணைத் திலும் கடந்த, உயர்ந்த, தொடர்ந்த, சிறந்த முறையில்தான் காணலாம். “மூர்த்தி வழிபாடு என்பது சாகாதா வழிபாடு என்பார்கள்”. முன்று விதமான பக்தர்களுக்கு மூன்று விதமான வழிபாட்டைச் சொல்லித் தந்திருக்கிறார்கள்.

இப்பொழுது உள்ளத்திற்கு உள்ள ஆத்மா இருக்கிறதா என்பது கேள்வி. உலகத்தில் எதற்கெடுத்தாலும் “நான் தான்”, என்ற கூறப்படுகிறது. நான் என்றால் சொல்லுகிறவரைக் (அதாவது இராமகிருஷ்ணன்) குறிக்கலாம். அதற்குத்தாறபோல் வரும் “தான்” என்ற சொல் யாரைக் குறிக்கிறது என்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். இதுவே விசீஷம். தான் என்பது ஈசுவரரையே குறிக்கும். நான் என்பது தான் ஆகவேண்டும். தான் என்பது நானுக்கு வந்திருக்கும்.

உலகத்தில் ஆசாபாசம் இருக்கும் வரையில் “நான் என்பது இருக்கத்தான் செய்யும். ‘தான்’ என்பது தெய்வம் தான் என்று உணரும்போது ‘நான்’ என்ற அகந்தை அகண்று விடுகிறது. அதைத் தான் வேதம், மறை என்று கூறுவது.

நாம், தாம் என்பதில் நாம் என்பது யாது? தாம் என்பது யாது? என்று அறியும்போது பரமேசுவரனுக்ததான் அது இருக்க முடியும். அந்த எண்ணம் ஏற்பட்டு விட்டால் நாட்டில் சாதி, மதம், குலம், பண்க்காரர்கள், ஏழைகள் என்ற பேதம் எல்லாம் நீங்கிவிடும்.

சாதுக்கள் மஜைபோல் மௌனமாகக் கடவுளின் தரிசனம் கிடைக்கும் வரையில் தவம் இருந்து வருகிறார்கள். அவர்களின் அகந்தை எல்லாம் அழிந்துவிட்டது என்பதை அறிந்த பிறகே அவர்களுக்கு ஈசுவர தாஸம் கிடைக்கிறது. நம்மைவிடச் சந்திரத் தூரத்திலுள்ள சந்திரிக்கொண்டிருக்கும் பொருள் ஒன்றைக் காணவேண்டுமானால் தாழும் அந்த நிலைக்குச்சென்றால் தான் முடியும். ‘சந்திரம்’ பொருள் என்பது ஈசுவருகும். ‘நான்’ என்ற செருக்கை அறுத்துவிட்டுச்சென்றுக்கொண்டு எங்கும் நிறைந்த ஈசுவர தரிசனம் கிடைக்கும், ‘நான்’ என்ற எண்ணம்,

எழும்போது, பஞ்சபூதபொறிகளின் வேலைகள் ஆரம்பித்து விடுகின்றன. ஆசாபாசங்கள் வந்து விடுகின்றன. தண்ணுடைய நிலையை அறியாமல் அதனால் அகப்பட்டுக் கொண்டு விடுகிறோம். ஆகவே நம்முள் அடங்கிக் கிடக்கும் அகந்தை என்னும் திரையை—மறைப்பை நீத்திகி விட்டால் தான் உள்ளைப்பொருளைக் கண்டு உணருத்தியும். அந்த தெய்வீகத் தன்மை இராமா னு ஜி போன்றவர்களிடம் அடங்கி இருந்தது. இப்பொழுது அனர்கள் தங்கள் சர்ரத்தை விலக்கியபோதி ஆம் நம்மிடையே இன்னும் விளங்கி வருகிறார்கள்.

“தன்னை அறிந்தால்தான் பிந்றை அறியமுடியும்” என்பது ஒரு மொழி. சிவனை அடைந்து அவனாது பத்ததைப் பற்றவேண்டுமானால் முதலில் பந்தபாசத் தை விடவேண்டும் அந்தப் பற்றினை எல்லாம் பற்றுமல் சங்க் என்ற பொருளைப் பற்றவேண்டும். அவனைப் பற்றினால் தான் ஆசாபாசங்களை விட முடியும். கருணை உணர்வு நம்மிடம் வந்துவிட்டால் உலகப்பற்று ஒழிந்து தெய்வப் பற்று வந்து விடும்.

இருள் போனபிறகு யாரும் விளக்கைக்கொண்டு வரவேண்டுமென்பதில்லை. விளக்கு வந்து விட்டால் இருட்டை ஒரு வர் பேசக்கூவேண்டுமென்பதில்லை அது தானுக்கே போய்விடும். ஒருவர் கண்ணூருமிக்கொண்டிருந்தால் இருட்டு. இவ்வாலிட்டால் சோமபல் அல்லது தூக்கம். ஏவ்வளவோ கூட்டப்பட்டு அதனின்று எழுந்தபோதித்தும். சங்க் அருள் இருந்தால்தான் எதுவும் முடியும். அந்த அருள் கிட்டும் வரையில் நாம் ஆண்டவனை வழிபாடு நடத்தவேண்டும்.

ஆண்டவன் இருக்கக்கூடிய இடம் மனம் என்று சொன்னேன். அந்த மனதில் பேய் வந்து கூட்டுச்சேர்ந்து நம்மை அழிந்து உள்ளத்தினுள்ளுள்ளிபுக விடாமல் செய்யலாம். அந்தச் செயலை அழிப்பதற்கு நமக்கு நீண்டநாள் பழக்கம் வேண்டும். அதுதான் அந்தரயோகம் என்பது மனம் மாணசிகத்தில் அடங்கிச்செல்லும் படி பழக்கவேண்டும். புதந்தே சுற்றித் திரியும் மனத்தை விகவும் கட்டுப்படுத்துவது சிரமமானதாகும்; மோட்சத்திற்குக் காரணம் இறை இன்பம் என்பதை அறிதல் வேண்டும்.

துறவு என்பது மூன்று பிரிவை உடையது. தேசம், மணிவி, மக்கள், சாதி, குலம் இவைகளை எல்லாம் விட்டுச் செல்வது ஒருவகைத் துறவு. ஜம்புங்களை அடக்கி வாழுவது இடங்டாவது துறவு. உள்ளத்தை உள்ளைப்படி காணபது மூன்றுவது துறவு. முதலில் சொல்லப்பட்ட துறவு வந்தால் விசேஷமாகும்.

துறவு பூண்டு காவித்துவி கட்டிக் கொண்டு வந்து விட்டால் அவர்களை உலகத்தில் தெய்வமாகக் கருதுவதில்லை. இருப்பினும் வணக்கம் செய்கிறார்கள். ஆனால், இக் காலத்தில் அவ்வளவாக மதிக்கப்படுவதில்லை. ஏனென்றால் இக் காலத்தில் சண்னியாசியாகத் திருட்டுக் கூட்டத்திலும் சிலர் இருக்கிறார்கள். இராவணன் தண்ணுடைய வேலையைச் சாதித்துக்கொண்டதும் காஷாயத்தினால் தான். ஆனால் காவியைக் கட்டிக்கொண்டால், திருடப்போகிறவர்களும் கூட இதுதகாது. நாம் தப்புச்செய்யக்கூடாது’ என்ற நங்கெண்ணத்திற்கு வந்து திருந்திக்கொள்கிறார்கள் அத்தகைய பெருமை உடையது, பெருமை இருக்கிறது. நீங்கள் எல்லாம் காவி கட்டிக்கொண்டு வந்து விடுங்கள் என்றால் யாரும் வரமாட்டார்கள் (சிரிப்பு). ஆகவே அது அப்படியே இருக்கட்டும்.

துறவு என்பதைப் பற்றிச்சொல்லி முடித்துவிட்டோம். துறவு கடினமானது என்பதையும் சொல்வி முடித்து விட்டோம். துறவு மனத்திலிருக்கக் கூடிய மாசுக்களை அகற்றக்கூடியது.

ஒருவர் தண்ணுடைய மூக்கைப்பிடிக்க வேண்டுமென்றால் சுற்றி வந்து தான் கையினால் பிடிக்கவேண்டுமென்பதில்லை. கம்மா மூக்கை பிடிப்பதாக இருந்தால் நேராகவே பிடிக்கலாம். அதைப்போல் காஷாயம் வேண்டுமென்பதில்லை. நல்ல வரிகளுடைய கூட்டுறவு, சுத்சங்கம் போன்றவற்றால் இறைவனைச் சுந்தரங்கள் அந்தரயோகத்தில் ஆத்மானம் பெறவேண்டும். மனம் என்பது வெளியே சேஷினால் காணக்கிடைக்காதது. மனம் என்பது ஒரு கருவியாக இல்லாமல் ஒப்பற்று இருக்கக்கூடிய பொருளைக் காரணம் இறை இன்பம் என்பதை அறிதல் வேண்டும்.

பிறவித்துண்பம் ஒராது வந்துகொண்டே இருக்கும்.

ஆகவே சத்சங்கம் அவசியம்வேண்டும். சத்சங்கக்கூட்டுச்சேருவது சரீரத் திற்கும் நல்லது. பக்தி மார்க்கங்களைப் படிக்கக்கூடிய இடத்திலும், இப்படிப் பலரிடத்திலும் சத்சங்கம் உலாவிக்கொண்டிருக்கும். சத்சங்கத் தின்மூலம் தகாத கூட்டு எல்லாம் போய்வீடும். அப்படி விலகி விட்டால் ஆசாபாசங்கள் அழிந்துவிடும். சத்சங்கம் தான் முதல் ஆதாரமாக, இருக்கவேண்டும். “நல்லாரைக் காண்பதுவும் நன்று” என்பது மொழி.

மூன்பெல்லாம் திருப்பதி மலைக்குச் செல்வது என்றால் நடந்து செல்லவேண்டும். அடிவாரத்திலிருந்து உயர்ந்த இடத்திற்கு ஏறிச் செல்வதற்குள் சிரமம் ஏற்பட்டு விடுகிறது. அப்படியே சென்று காளி கோவிலை நெருங்கும் போது கால்கள் எல்லாம் கடுக்கும். அங்கு போய் ஓய்வெடுக்கும்போது மிகவும் இதமாக இருக்கும். இப்பொழுது போவதுபோல் பண்ணில் போன்று என்ன தெரியுமோ அப்படிச் செல்வதால் உள்ளமும் உருகாது, பக்தியும் பெருகாது.

இரண்டுபேர் காசிக்குப் புறப்பட்டுப் போனார்கள். வழியில் மாடு ஒன்று கல்டப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்கள். ஒருவர் சொன்னார்; “அதனுடைய திலையைச் சரிப்படுத்தி போகலாம் என்று. ஆனால் மற்றவரோ காசியில் புண்ணியம் சம்பாதிக்கவேண்டுமென்று கூறிச் சென்றுவிட்டார். மற்றவர் இருந்து அதன் துயரை நீக்கி விட்டுக்கொண்டார். பிறகு அவர் போகும் போது ‘கங்கா, கங்கா’ என்று அழைத்துப் பின் சென்றது அம்மாடு! என்ன புண்ணியம் பாருங்களேன்! அதைப்போலவே இருந்து இடத்திலிருந்து செய்யவேண்டிய செயல்களைச் செய்துசிட்டுவேண்டும். அதுவே புண்ணியத்தைத்தேடித்தரும்.

ஞானம் இல்லாமல் எதுவும் செய்ய முடியாது. மோட்சம் தருவதும் அதுவே தான். அந்த இலட்சியத்திலேயே நாம் பணிசெய்யவேண்டும்.

ஐந்தறிவு உள்ள மாட்டை எடுத்துக் கொள்வோம்; அது காலையில் ழாத்

திருக்கும் புல்களை எல்லாம் மூக்கினால் முகரீந்து பாரித்துத் தான் சாப்பிடும். சாஷீயின் மூலம் வளர்ந்த புல்லை அதுதள்ளி விடும். எறும்பிவிடம் வெல்லக்கட்டியையும், மண்ணைங்கட்டியையும் வைத்தால் அது மண்ணைங்கட்டியை ஒதுக்கி விடுகிறது. ஐந்தறிவு உள்ள அவைகளுக்கீ அவ்வாறிருந்தால், ஆற்றிவள்ள நமக்கு எத்தனையுணர்வு இருக்கவேண்டும். அவ்வறிவைப் பயன்படுத்தி மோட்சத்தை அடையவேண்டும். உண்டதையே உண்பது, கண்டதையே காண்பதாக இருக்கிறோம் நாம். அதற்கும் மேலே ஏதாவது இருக்கிறதா என்று ஆராயத் திறன் இருந்தும் செய்யாமல் இருக்கிறோம். சீக்கிரம் மிருகத்திற்கும் நமக்கும் வேறுபாடற்றுவருகிறது.

ஆண்டவன் அளித்துள்ள அறிவைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு நல்ல நோக்கத்துடன் நடந்து வந்தால்தான் மக்கள். மற்றவர்கள் மாகிகள் ஆவாரிகள், என்னதான் 50 லட்சம் ரூபாய் இருக்கிறது என்றாலும் அதைப் பற்றிப் பெரிதாகயாரும் எண்ணமாட்டார்கள்.

“நன்றே செய்க; அதுவும் இன்றே செய்க” என்பது வாக்கு. நன்று என்றுகருதிய ஒன்றை இன்றே செய்துவிடவேண்டும். இல்லையேல் மனம் மாறிவிடும் நல்ல எண்ணத்தை மனம் எண்ணுவது கடினம். அதை எண்ணியவுடன் செய்துவிடவேண்டும்.

மேல் நாட்டிலிருந்து அமெரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா போன்ற பல நாடுகளில் இருந்தும் நமது நாட்டைத் தேடிப் பலரும் வருகிறார்கள், நமது நாட்டிலிருந்தும் அதைப்போல் பலரும் அங்கே போகிறார்கள், அங்கே நாம் செல்வது எதற்கு? பணம் சம்பாதிக்க ஆனால் அந்த நாட்டு மக்கள் இங்கே வருவது தெய்வீகம் பற்றிய ஒப்பற்ற பொருளாப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ள வருகிறார்கள். இங்கே நண்பர் ஒருவர் வந்திருக்கிறார்; மேல் நாட்டிலிருக்கக்கூடிய ஸ்விட்ஜர்லாந்திலிருந்து, அமைதியாக இருக்கிறார். அங்கிருந்து இங்குள்ள ஒப்பற்ற பொருளாப் பற்றி தெரிந்து கொள்ள வருகிறார்கள்.

காசி நகரத்திலிருக்கக்கூடிய மக்கள் அங்கே கண்கைக்குச் செல்ல மாட்டார்கள்; குழாயில் அந்த ஜூலைம் தானே வருகிறது என்று கூறுவார்கள். சேற்றிலேயே மலர்மலர்ந்திருக்கும். அதனுடைய தேன் எங்கோ இருந்துவரும் வண்டுக்குக் கிடைக்கும். ஆனால் அதற்குப் பக்கத் திலேயே இருக்கக்கூடிய தவணைக்குக் கிடைக்காது.

உயர்ந்த நோக்கமும், தெய்வத் தன்மையும் அடங்கிய வாழ்வு கிடைக்க வேண்டுமென்றால், தவம், ஜெபம், யக்ஞம், போன்றவை அவசியம் செய்தல் வேண்டும். அதன் மூலமே மேன்மை கிடைக்கும். உலகில் புண்ணிய பாவங்கள் இருப்பது உண்மை. அதற்குத் தக்க படி பலன் உண்டு.

சாஸ்திரம் இல்லாமல் உலகில் எதுவும் செய்துவிட முடியாது அதில் ஒரு பக்கத்தினை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு மற்றொரு பக்கத்தை தள்ளுபடி செய்ய முடியாது. வெல்லக் கட்டியில் எவ்வாறு எல்லாப் பக்கங்களில் இனிப்பு இருக்கிறதோ அதேபோல சாஸ்திரம் பூராவும் உண்மை உள்ளதாகும். அதை நம்பித்

தான் ஆகவேண்டும். B. A., படிப்பவர்களும் அரிச்சகவடியைக் கற்றுத்தான் சென்றிருக்க முடியும். சாஸ்திரத்தில் ஒரு பகுதியைத் தள்ளுவது மாற்றமான செயலாகும்.

பூராணங்களிலும், இதிகாசங்களிலும் நம் பிக்கை வேண்டும். அவை சில வருடங்களுக்கு முன்பு நடந்த வரலாறே ஆகும். இராமாயணம் ஒரு பூராணம் தான். ஆனால் அதில் குறிப்பிட்ட அயோத்தி நகர் இன்றும் இருக்கிறது. பூமிக்குள் முடிவைக்கப்பட்டிருக்கும் மாணிக்கத் தைத் தோண்டி எடுப்பது போல உள்ளத் தைத் தோண்டி நல்ல விஷயங்களைப் பெற வேண்டும்.

சாஸ்திரத்தை நம்ப வேண்டாமென்று அதை எழுதி வைத்திருப்பவர்களைக் குறை கூறக்கூடாது. அவ்வாறு கூறுபவர்கள்தான் நாஸ்திகர்கள், நாஸ்திகர்கள் என்றால் உண்மை பொருளை அறிய மாட்டாதவர்கள் என்பதுதான்.

மகிகள் பிறவி எடுத்ததன் பலனை ஆராய வேண்டும்; ஆத்மாவைக்காண வேண்டும்.

ஞானம் பூ

கி. வா. ஜகந்நாதன்

நெட்டும் பாலும் ஒளவையார் பாடியதற்காகப் பாரி மகளிர் திருமணத்தில் ஒடிய ஆறு ஒன்று தமிழ்நாட்டில் இருக்கிறது. அதுதான் தென்பெண்ணையாறு. அதன் இனிய தண்ணீய நீர் சிலுசிலு என்று ஒடுகிறது. அதன் கரையில் ஒரு சாலையும் ஒடுகிறது. திருக்கோவார் அந்தச் சாலையின் இடையில் இருக்கிறது. அதில் கார்களும் மற்ற வாகனங்களும் ஒடுகின்றன. மனிதர்கள் ஒடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள், அவர்கள் மனமுப் பூடிக்கொண்டிருக்கின்றன.

ஆனால் இந்தச் சாலையில் ஒரு பக்கம் பெண்ணையாறு, மற்றொரு பக்கம் ஞான நெந்தத் தபோவனம் என்ற புண்ணியத் தலம் அமைந்த ஓர் இடம் இருக்கிறது. அங்கே போனால் ஒட்டத்தினைடையே எல்லாம் நிற்கின்றன. அந்தத் தபோவனத்துக்குள்ளே போய்விட்டால் நம் முடைய மனமே நின்றுபோகிறது.

தவத்தினர் நிறைந்த வனம் அதுவனம் என்பதற்கேற்ற பக்கமையான சூழ்நிலை, தழைத்து அடர்ந்த மாமரங்கள், இவற்றினிடையே நடைபோட்டு உலவும் கற்பக விருட்சம் ஒன்று இருக்கிறது. இந்தத் தவ வளத்துக்குச் சென்றவர்கள் இந்தக் கற்பகத்தைக் கண்ணரக் காண்வாம். கண்டவர்கள் இதன் நிழலில் இருக்கலாம். இலை பெறலாம்; மலர் பெறலாம்; கணியும் பெறலாம். அது அவரவர்கள் நல்வினைப் பயனைப் பொறுத்தது.

ஆம்! ஸ்ரீமத் ஞானஞந்தகிரி சுவாமி கள் என்ற அழுத சாகரத்தை, கற்

பகத்தை, காமதேனுவை, ஞானமலையை சாந்தப் பூம்பொழிலை இங்கே தரிசித்த வர்கள் வெறுமையாக வந்தபடியே போகமாட்டார்கள்; போகவும் முடியாது. அவர்களுடைய மனத் திலே ஏதேனும் ஒரு சிறிய அமைதி அலையை மேனும் சுமந்துகொண்டு செல்வார்கள். ஏதோ ஒரு வாபத்தைப் பெற்றது போன்ற மனத்திருப்தி ஏற்பட்டிருக்கும்.

காரணம் என்ன? சுவாமிகள் ஒரு காந்தம். இரும்பானுலும் காந்தத் தோடு உரசுவதனால் காந்த சக்தியைப் பெறும். இங்கே உள்ள காந்தாமணியைக் கண்டாலே போதும்; மனம் என்னும் வல்லிரும்பு தெகிழிவதை அருபவிக்கலாம்.

புன்முறுவல் பூத்த முகம், எங்கோ உள்ளே எதையோ பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கும் திருவிழிகள், இன்ன பிராயம் என்று அளவிட வொண்ணதுத் திருமேனி, கொச்சை மொழியில்லாத பேச்சு.இடையைடையே தேவா என்று வரும் இன்னலி, வரம் வேண்டுவோர் தம் குறையைச் சொல்லச் சொல்லக் கேட்டு ‘வேண்டுவோம்’ என்று அஞ்சல் காட்டும் திருவாக்கு, சில சமயங்களில் குலுங்கச் சூலுங்கச் சிரிக்கும் சூழ்ந்தைத் தனமை—இத்தனையும் சேர்ந்த மூர்த்தி இந்தஞானகுரு.

வருவாரிடம், “நெடுந்தாரத்தில் ருந்து வந்த இனைப்பு மிகுதியாக இருக்குமே! பசிக்குமே! போய் ஆகாரம் பண்ணி வரலாமே!” என்றும், “சிறிது

ஏதாவது தாகத்துக்கு அருந்தி வரலாமே"என்றும் கூறும் தாயன்பை இந்த மூர்த்தியிடம் பார்க்கலாம்.

தாயுமானவர் பாடல், பட்டினத் தார் பாடல், அநுபதி, அவங்காரம், சித்தர் பாடல் எல்லாம் இந்த முனி புங்கவர் பேச்சில் இழையாடும். வடமொழிச் சலோகங்கள், உபநிடத் வாக்கியங்கள் துள்ளி வரும். வறிந்தியும் மணக்கும்.

இன்னும் இந்தப் பெருமானுடைய ஆயுளைக் கணித்தவர் இல்லை. இன்னும் இவர்களுடைய வரலாற்றை முழுமையாகத் தெர்ந்தவர் இல்லை. கண்டம் பேசும் நாட்டிலே மங்களபுரியிலே அவதாரம் செய்து, கங்கைக்கரை சென்று ஜோதிர் மடத்துச் சங்கராசார் யசுவாமி களிடம் உபதேசம் பெற்ற ஜோதிமா முனிவர் இவர். இமயத்தில் தவம் புரிந்து மலாயா, பர்மா, இலங்கை, இந்தியா முழுவதும் திருவடிப் படரநடந்து உலவின் தவச் சிங்கம் இவர். தம்மை மறந்த உணர்வில் எத்தனையோ காலம் வயித்திருந்தமையால், தூக்கத் திற் கண்ட கணவு நாளைடை சிலே மறந்து

போனதுபோலத் தம்முடைய வரழ்க்கை யையே கோவையாக மணத்தில் நிறுத்திக்கொள்ளாத மாண்பினர் இந்த ஞானமுத வாரிதி.

ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருவிதமாக இப்பெருமானைக் கண்டு போற்றுகின்றனர். சித்தியில் வல்லவர் என்று செப்புவார் ஒரு சாரார்; சித்த மருத்துவத் தில்கை வீநீதவர் என்று கூறுவார் ஒரு சாரார். சடைக்காடு வனர்ந்து அதன்கீழ்த் தவஞ்செய்த திருக்கோலத் தில் இந்த ஆண்த அநுபுதி வள்ளைக்கண்டவரிகள் இருக்கிறார்கள்.

இன்று அமைதியே வடிவாய், சாந்தமே உரையாய், கிழமன்று பழம் என்று சொல்லும் கணிவாய். இளநடைபோடும் குழந்தையாய், வேலை வாங்கும் மேஸ்திரியாய், சோறுபோடும் தாயாய், கவளை தீர்க்கும் தந்தையாய், நெருங்கிணவர்க்கு ஞானம் வழங்கும் தவநிதியாய், தம்முடைய சந்திதியில் வந்தாலே ஜயம் போக்கும் மவுன உபதேச மாகுருவாய் விளங்கும் இவர்களைத் தரிசிப்பது புன்னியம்; இவர்கள் பேசக் கேட்பது தவயி; இவர்கள் அருளுக்கு ஆளாவது அநுபுதி.

எண்ணமெங்கே உதிக்குமந்த எண்ணத் தூடே
ஏகியறிந் துளமென்னும் நிலத்தைச் சார்ந்து
நண்ணுமதன் மேடுபள்ளம் தவிர்த்து நீங்கி
நாடுசம ஞாக்கிவை ராக்ய மென்னும்
பண்ணுடைய ரீர்பாய்ச்சி அன்பு வித்தைப்
பதித்துரிய சாதனமாம் ஏருவைப் போட்டுக்
கண்ணுபர போகந்துய்க் கின்ற அன்பர்
காதலன்னா ஞான்தனி கழல்கள் போற்றி.

குருபக்தி

கிருபானந்தவாரி

பக்தி மூன்று வகைப்படுத்; சஸ்வர னுக்கு நேராகச் செய்யும் பக்தி ஸஸ்வர பக்தி; அடியார்களுக்குச் செய்யும் பக்தி அடியார் பக்தி; ஆச்சாரியாரிடம் செய்யும் பக்தி குருபக்தி. கருக்கமாகச் சொன்னால், (1) சிவபக்தி (2) ஜம்பகம பக்தி (3) குருபக்தி என்று சொல்வார்கள்.

இந்த மூன்றிலே மிகவும் சிறநித்து குருபக்தி, 'என்ன காரணம்?' என்று சொல்லப்போகிறேன்.

ஆண்டவன் கருணை யாண்டும் நீக்க மற நிறைந்து இருக்கிறது. இந்த இடத் தில் தான் இறைவனுடைய கருணை இருக்கிறது; இவ்விடத்தில் இறைவனுடைய கருணை இல்லையென்று சொல்ல முடியாத படி, எங்கும் பரந்தும் விரிந்தும் இருக்கிறது.

அந்தக் கருணையைப்பெற வேண்டு மானால் ஆச்சாரியார் மூலமாகத்தான் சுலபமாகப்பெற முடியும். ஒரு சிறிய உதாரணம் சொல்கிறேன்.

120 டிகிரி வெயில்; கடும் வெயில். அங்கு இந்த வேஷ்டியை வைத்தான், கடுமே தவிர, எரிந்து வெந்துபோகாது. குரிய காந்தக் கண்ணேடி என்ற ஒன்று உண்டு. அந்தச் குரிய காந்தக் கண்ணேடியை வெயினில் வைத்து, அதன் கீழ் வருகிற மற்றொரு வெயினில் வேஷ்டியை வைத்தால், தீ 'திக்கென்று பிடித்துக் கொள்ளும். இந்த வெயிலுக்கு வேஷ்டியைக்கொள்ளுத்துகின்ற ஆற்றல் கிண்டயாது; ஆனால், குரிய காந்தக் கண்ணேடிக்குக் கீழ் வருங் வெயில் வேஷ்டியைத் தகவும் பண்ணி விடுகிறது. என்ன காரணம்?

ஜம்பதாயிரும் கிரணங்களைத் தன்பால் சரித்து, அனுப்புகிறது குரிய காந்த கண்ணேடி.

நேராக வரும் வெயில் மாதிரி இறைவனைக் குறித்துச் செய்யும் பக்தி; குரிய காந்தக் கண்ணேடியின் கீழ் வருகின்ற வெயில் மாதிரி குருபக்தி.

குருநாதர் பல வருடங்கள் தவம் செய்து அந்தத் திருவருளைச் சேர்த்து வைத்திருக்கிறார். அதனை தன் சிடனுக்கு பாய்ச்சிவிடுகிறார். ஆகையினால்தான் சிவபக்தியைக் காட்டிலும் குருபக்தியே சிறந்து என்று பெரியவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

அருணகிரிநாதர் மிகவும் பெரியவர்; அவர் ஜம்பத்தொரு அனுபுதி பாடல்களைப் பாடினார். மந்திர சாத்திரமாக ஜம்பந்தொரு அசூரங்களுக்கும் ஜம்பத்தொரு அனுபுதி பாடல்களைப் பாடினார். அதில் கண்டசிப் பாட்டு உங்களுக்குத் தெரியும்.

"குருவாய் வருவாய் அருள்வாய் குடனே!" என்று சொல்லுகிறார். ஆண்டவனைக் குருவாக வந்து அருள்செய் என்று சொல்லுகிறார்.

மானிக்கவாசகருக்கு எம்பெருமான் குருநாதராக வந்தார். குருந்த மர நிழலில்—திருப்பெருந்துறையில். ஆகவே இறைவன் பக்குவப்பட்ட ஆன்மார்களுக்குக் குருநாதனாக வருவார்.

மற்றொன்று, ஆச்சாரியனும் நம்மைப் போலத்தான் உண்டு, உடுத்து இருப்பார். அவரை நம்மைப்பேசல் நினைக்கக்கூடாது, என்பத்து நான்கு

நூற்றுமிரம் யோனி பேதங்களிலே தோன் றிய எல்லாப் பிராணிகளும் உண்டு வெளியே வந்தால் மலம் என்று பெயர். ஒரு பிராணி மட்டும் உண்டு கழித்தது மலம் என்று பெயரில்லை. அது புனித மாணது; எது? பகவின் சாணம். பூசைவிட்டலே அதைக் கொண்டு மெழுகுகிறோம்; சவாமிக்கும் பஞ்ச கங்யமாக அபிஷேகம் பண்ணுகிறோம்; இதோ இந்தத் திருந்திய பகவின் மலத்தால் ஆனது. குழந்தைகள் வெளிக்குப்போனால், பகங் சாணம் போட்டுத்தான் மெழுகுகின்றோம். ஆகையினாலே, பிறமலங்களைப்போக்குவதற்காக அமைந்தது பகவின் மலம். குருநாதனுடைய உடம்பு பகவின் மலம் போலே. நம்முடைய கருமேனியைச் சுத்தி கரிக்க வந்தது குருநாதரின் திருமேனி. ஆகவே, நம்மைப்போலத்தானே அவரும் இருக்கிறோம் என்று எண்ணி விடக்கூடாது.

தெய்வத்தினிடத்துச் செய்த பாபம் ஆச்சாரியவிடுத்துத் திரும்; ஆச்சாரியனிடத்துச் செய்த பாபம் எங்கும் தீராது. அதற்கு முடிவே கிடையாது. ஆகவே, சிவபக்தியைக் காட்டிலும் குரு பக்தியே உயரிந்தது. அதற்கு ஒரு சிறிய உதாரணம் சொல்கிறேன்.

ஆச்சாரியன் நூனத்தின் சுருபம் நூணம் எங்கேயாவது கடையிலே விற்குமா? என்னேடு நாறு பேர் யாத்திரைக்கு வந்திருக்கிறார்கள். எங்கு போனு லும் சாமான் வாங்குவது தான் வேலை. கம்பிளி—அது—இது, பெட்டி, படுக்கை, கூடை; இரயிலில் இடமே கிடையாது. இதை வேடிக்கையாய்க்க சொல்லவில்லை.

தங்கத்தை விலைக்கு வாங்கலாம்; வெரத்தை விலைக்கு வாங்கலாம்; துணிகள் வாங்கலாம்; நிலம் வாங்கலாம்; பங்களா வாங்கலாம்; கார் வாங்கலாம்; நூனத்தை எங்கேயாவது விலைக்கு வாங்க முடியுமா? நூணம் ஷப் (shop) என்று ஒன்று இருக்கிறதா? ஜிந்து கண்டத்திலே எங்கேயாவது நூணம் விற்கிறதா? அந்த நூணத்தை கொடுப்பவர் குருநாதர்.

துண்பத்திற்குக் காரணம் எது? அந்த நூணம், இன்பத்திற்கு ஏது எது? நூணம். சுருக்கமாகச் சொல்கிறேன்; அஞ்ஞாணம் இருக்க இருக்கத் துண்பம் இருக்கும். இத்துண்பம் நங்க என்ன செய்யவேண்டும்? அஞ்ஞாணத்தைப்போக்கவேண்டும். அஞ்ஞாணம் தழன்; இருள் அது; நூணம் ஓளி; நூணப் பிரகாசம், நூணவொளி என்று

சொல்லுவாரிகள். ஓளி என்ன செய்யும்? மகிழ்ச்சி யைக் கொடுக்கும்.

இரண்டாவது திரைப்படச் காட்சியைப் பார்த்து விட்டு விட்டுக்கு வந்தார்; மின் விளக்கு விட்டிடு எரிகிறது; ஆனால் வெளியிலேயினிலக்கு அணைந்து விட்டது உடனே விட்டிலும் மின்விளக்கு அணைந்து விட்டது. தீப்பெட்டி இருக்கும் இடம் தெரியவில்லை. என்ன செய்வது? அப்படியே இருக்கவேண்டியதுதான்; மகனவியைப் பார்த்தார்; “நான் பார்க்க வில்லை” அப்பொழுது ஒரு டார்ஸ் லைட் இருந்தால், எத் தனி நன்மை உண்டாகும்? அப்படி வாழ்விலே உண்டாகிற அஞ்ஞாணமான இருஞுக்கு ஞானவொளியைக் கொடுப்பவர் குருநாதர்.

அவர் கை வைத்தால் ஞாணம் வந்து விடுகிறது. இராமகிருஷ்ண பரம ஹம்ஸர் விவேகானந்தர் மீது கையை வைத்தார்; ஞாணம் விவேகானந்தருக்கு வந்து விட்டது. அவர் உட்கார்ந்த இடம் தொன்னாற் ஜேழு இலட்சக் கட்டிடம்; அவர் உட்கார்ந்த இடம் கன்னியாகுமாரி; (சிரித்த பாபம்) அவர் கை வைத்ததும் ஞாணம் வந்து விட்டதா? எத்தனை நாட்களாக ஞாணத்தை வாங்கி வைத்திருந்தார்? ஒரு ஜம் பது வருடங்களாக ஞாணத்தை வாங்கி வைத்திருந்தார்.

அப்பா பணம் சேர்த்தார்; ஒரு நாள் தன் மகனிடத்தில் சாவி கொடுத்தார்; “இந்தா அப்பா! ஏழு இலட்சம் அப்படி ஆயுள் முழுவதும் பாடுபட்டு ஞாணத்தைச் சேகரித்து, சிடனிடத்தே சுலபமாகக் கொடுக்கிறார். எவ்வளவு பெரிய உபகாரம்! ஆகையினாலே ஞாணத்தை விலைக்கு வாங்க முடியாத; ஞாணத்தைக் கொடுக்கிறவர் ஞான குருநாதர். எல் லோருக்கும் குருக்கி அவசியமாகும். குருநாதரை தினைக்கவேண்டும்; வணங்க வேண்டும் குருநாதர் இருந்த திசை நோக்கிப் பக்கிசெய்யவேண்டும்.

மற்றெஞ்று அயோத தெளமியர் என்ற குருநாதர் ஒருவர் கங்கைக் கரையிலே இருந்தார்; அங்கு ஒரு குருகுலம் வைத்து நடத்தினார்; அயம் என்றால் இரும்பு; இரும்புபோன்ற உறுதியான தசையுடையவரின்பது அவர்பெயருக்குப்பொருள்; இராமிரம் சிடரிகள் படிக்கிறார்கள்! அவர்களிலே முதல் மாணவன் ஆருணி யெற்பது; அவன் பாஞ்சால நாட்டு இராஜ

குமாரன்; அங்கே யே சாப்பாடு; அக்காலத் தில் ஒருவேளை தான் சாப்பாடு; இப்பொழுதெல்லாம் மூன்றுவேளை சாப்பாடு.

ஒரு வேளை சாப்பிடுபவன் யோசி; இரு வேளை சாப்பிடுபவன் போசி; மூன்று வேளை சாப்பிடுபவன் ரோசி — இறப்பவன். எவ்வளவு ஆகாரத்தைக் குறைக்கிறார்களோ அவ்வளவு செலக்கியமாய் இருப்பார்கள்; ஆகாரம் அதிகமாகச் சாப்பிட்டால் துண்பப்படுவார்கள். நீண்ட நாள் வாழ வதற்கு வளர்ணவரும் வழி சொல்கிறார்;

“அந்றால் அவர்ந்து (து) உண்பான் அஃதுடம்பு பெற்றான் நெடிதுய்க்கும் மாறு” (குறள்.)

எனக்கு வயது அறுபத் தொண்பது; இதுவரை டாக்டர் வந்ததுமில்லை; ஊசி போட்டதுமில்லை சிதாந்தா சுவாமி கூட “யாத்ரீகர்கள் எவ்வாம் செலக்கியமாக இருக்கின்றனர்களா?” என்று கேட்டார். ஆகாரத்தை கண்ட்ரோல் (Control) பண்ணினால், நமக்கு ஏன் வியாதி வருகிறது? பசித்தால் ஒழிய சாப்பிடக் கூடாது. இன்றிலிருந்து ஒரு வீரதம் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்; மனியைப் பார்த்து விட்டுச் சாப்பிடக்கூடாது. எட்டுமணிக்குச் சாப்பிடுவன்; இரண்டு இட்டிலி; ஒரு காபி. ஒரு நண்பர் வந்தார் 9 மணிக்கு. கொஞ்சம் ஆகாரம் செய்யுங்கள் என்றால், தயவு தாட்சண்யம் இல்லாமல் உட்காரக் கூடாது. அவரே சொன்னால் எப்படித் தள்ளி விடுவது? என்று இடியாப்பம். தோசை, பூரிமசால் மீண்டும் சாப்பிட்டால் வியாதி வரும். ஒரு சிறிய உதாரணம்.

நம்முடைய வீட்டில் அப்பா, அம்மா, குழந்தை ஆகிய மூன்று பேர் இருக்கிறார்கள்; மூன்றுபேர் திடீரென்று வற்று விட்டார்கள்; என்ன செய்வது? மூன்பு வெந்து கொண்டிருக்கும் உலையிலேயே மீண்டும் கீடுபடி அரிசியைக் கழுவிப் போடுவார்களா? அதை விட்டது விட்டு வேறு உலை வைப்பார்களா? பெண்களுக்குத் தெரியும் பாது வெந்திருக்கும் என்றும். அதிலே கழுவி அரிசியையே போட மாட்டார்கள். எட்டு மணிக்குப் போட்ட ஆகாரம் வெந்து கொண்டிருக்கும் போது, ஒன்பது மணிக்கு மீண்டும் போடுவார்களா? பெண்களுக்குத் தெரித்த நியாயம் ஆண்களுக்குத் தெரிய வேண்டாமா? ஒரு சாப்பாட்டிற்கும், மாறு சாப்பாட்டிற்கும் இடையில் ஐந்து மணி நேரம் இருக்கவேண்டும். எவன் ஒருவன் நாவை வெல்லுகிறு தே அவன் சாவை வென்று

விடுவான். உணவு நெறி இன்றியமையாதது இன்னும் ஒருமுறை அந்தக் குறளின் கருத்தைச் சொல்கிறேன்; கேள்வுகள்; நன்றாக ஜீரணம் ஆன பின்பு, அவன் வயதிற் கேற்றபடி அளவாகச் சாப்பிட்டால், இந்த உடம் பொடு நெடிது காலம் வாழலாம் என்று வளர்ணவர் சொல்கிறார்.

அதனால், குருகுலத்திலே ஒரு வேளை தான் சாப்பாடு; ஆனால் பின்னொல் எல்லாம் அழகாகப் படிக்கிறார்கள்.

காலை 9 மணிக்குப் பாடம் நடந்தது. ஆயோததெளமியர் அந்தஇராஜகுமாரனைக் கூட்பிட்டார்: “ஆருணி! நமக்குச் சொந்த மான வயலிலே மடை உடைபட்டு, வெள்ளமாகத் தண்ணீர் ஓடுகிறது; அந்த மடைய அடைத்து விட்டுவா” என்றார்; இராஜகுமாரனுக்கு வயலிலே வேலை வைத்தார். நமது பின்னொகள் என்ன செய்யும்? “அந்தக் கோனூர் பையனை அனுப்புங்கள்; எனக்குப் பழக்கமில்லை” என்று சொல்லி, எதிர் நீச்சல் போடுவார்கள்.

அவன் ‘குரு வார்த்தைக்கு மறுவார்த்தை இல்லை’ என்று, மணியை வெட்டி வெட்டிப் போட்டான். மடை அடைபடவில்லை; மடை உடைந்து கொண்டே இருக்கிறது; காலை முதல் மாலை வரை வேலை செய்தான்; மடை அடைபடவே இல்லை; “குருநாதன் சொன்ன வேலையை—இட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றுமல் நான் திரும்பிப் போகலாமா? இந்த சரீரம் வேண்டுமா?” என்று குறுக்கே படுத்து விட்டான்; அங்கு வருகின்ற தண்ணீர் அவனைத் தாண்டுவதற்கு அஞ்சி, அப்படியே டேம் (Dam) மாதிரி தெங்கி நின்றது.

இருவு 8 மணிக்குப் பாடம் சொல்லித் தருகின்ற பொழுது, முதலிலே உட்காருகின்ற பையனைக் காலையே; “ஆருணி எங்கே?” என்றார்; “காலையிலே போன வன் இன்னும் காலையே” என்றார் மற்ற மாணுக்கர்கள். அந்தக் காலத்தில் டாரச் மைட் கிடையாது; தீவட்டி எடுத்துக் கொண்டு பேரூர்; அந்த வயலுக்குப் போய், “ஆருணி!” என்றார்; “கவாமி! அடியேன் தண்ணீருக்குள் இருக்கிறேன்” என்றார்; “ஏன்ப்பா?” என்றார்; “காலையிலிருந்து மாலை வரை மடை அடைத்தேன்; மடை அடைபடவில்லை; மடையில் படுத்து விட்டேன்; கவாமி!” என்றார். உண்ணையே தியாகம் செய்து விட-

தாயிடமுந்துவா” என்றார்; அப்படியேகும் கையைப் பிளந்து கொண்டு வந்து விட்டான். அவன் தலையிலே கையை வைத்து, “எல்லா ஞானமும் வத்து விட்டது போய் விட்டுவா” என்றார். ஒரு விநாடி யிலே ஞானம் கொடுத்தார். ஆச்சாரியன் கண்ணாலே பாரித்தால் ஞானம் வந்து விடும். அப்படிப்பட்டவர்கள் தான் ஆச்சாரியார்கள்.

அடுத்த மாணவன் உபமன்யு; பிரா மணப் பையன்; வியாக்கிரபாதிரின் மகன் வல்லிஸ்டரின் தங்கை மகன்; செக்கச்சிவந்த நிறமுடைய பையன் “உபமன்யு!” என்றார் குரு; “சவாமி!” என்றார்; “குருகுலத் திற்குச் சொந்தமான ஜம்பது பசுமாடு கணை நீ மேய்த்துக் கொண்டு வா” என்றார்; பாடு மேய்க்கிற வேலையை ஜயர் வீட்டுப் பிள்ளைக்குக் கொடுத்தார்; ஆச்சாரியார் சொன்னால் அது வேதவாக்கு. ஜம்பது பசுமாடுகணை ஓட்டிக்கொண்டு, பகல் எல்லாம் மேய்த்து விட்டு, மாலையில் தொழு வத்தில் கட்டி விட்டு இரவு 9 மணிக்குச் சாப்பாட்டிற்குப் போன்று; தவசியின்ளை, “உனக்குச் சாப்பாடு போடக் கூடாது எப்பது குருநாதர் உத்தரவு, “என்றான்; எப்படி இருக்கும்? சிறிய பையன்; பகலெல்லாம் மாடு மேய்த்த பையன்; ‘சரி’ என்று, பட்டினி யாய் இருந்து விட்டான். ஒரு வாரம் முடிந்து; ஆள் நன்றாக கொழுகொழு என்று இருக்கிறேன். இது அன்னமய கோசம்; சாப்பாடு இல்லையென்றால் ஒன்றும் கிடையாது; ஏகாதசி நாள் என்று மூம் பலகாரம் உண்கின்றார்கள்.

முன்னெரு நாள் குருநாதர் இருக்கும் போது வந்தோம்; சவாமியின்டத்து (விவானந்தா மகராஜ்) உத்திரவு பெற்று, பத்திரிநாத், கேதாரநாத் எல்லாம் போய் விட்டு, இங்கு ரிஷிக்கேஸ் வந்து சேர்ந்தோம்; அங்கைக்கு ஏகாதசி; குருநாதர் அந்த ரோட்டிலே (Road) இருந்தார்; எங்களைப் பார்த்தார்; “ஓ! வந்து விட்டார்களா; இன்றைக்கு ஏகாதசி; யாருக்கும் சாப்பாடுகிடையாது” என்று சொல்லி விட்டு, அங்கிருந்த ஒருவரிடம் “வாரியாருக்கும் உடன் வந்தவர்களுக்கும் சாம்பார், ரகங் வைத்துச் சாப்பாடுபோடு” என்றார். அவ்வளவு பிரியம் அவருக்கு; குதிப்பார்கள்; அவ்வளவு மதிழ்ச்சி; எங்களைக் கண்டால் குதிப்பார்கள்; ஏகாதசி நாளன்று எங்களுக்குச் சாப்பாடு; என் கூட வந்த வர்களுக்கெல்லாம் இருபது நாட்களாக சாப்பாடு சரியில்லை, ஒவ்வொருவருக்கும்

ஐந்து, ஆறு அப்பள்ளுகள்; அருமையான சாப்பாடு; இன்னும் எங்களுக்கு ஞாபகம் பக்கமையாய் இருக்கிறது.

ஆகவே, விரதம் ஒரு நாளைக்கே என்று சொன்னாலும், உடம்பு வாடி விடும். சில பேர் அங்கை சாப்பிடுவதில்லை; மற்றைவயல்லாம் சாப்பிடுவார்கள்; ரொட்டி, பழம், பால் முதலியன் சாப்பிடுவார்கள்.

இந்தக் குழந்தை ஒரு வாரம் ஆகியும் வாடவில்லை. “உபமன்யு! இங்கே வா” என்றார்; “இங்கே உனக்குச் சாப்பாடு போடுவதில்லை; ஆனால், உடம்பு நன்றாக இருக்கிறதே, என்றார்; ‘கற்கை நன்றே, கற்கை நன்றே; பிச்சை புசினும் கற்கைநன்றே. நான் போய் கிராமத்தில் பிச்சை எடுத்துச் சாப்பிடுகின்றேன்.’” “ஓ! பத்து வீட்டுச் சாப்பாடு நன்றாக இருக்கும்; நான் உன்னைப் பிச்சை எடுக்கச் சொன்னேனா?” “பிச்சை எடுக்க வேண்டா மென்று சொன்னீர்களா?” “சரி, இனி மேல் பிச்சை எடுக்கிற சாப்பாட்டை இங்கேயே வைத்துவிட்டுப் போய்விட வேண்டும் என்றார். எப்படி சோதனை? பிச்சை எடுத்தார் பெருமான்; அதைப் பிடிக்கித் தின்றார் அனுமார்; எப்படி வாழ்க்கை? அப்பொழுதும் உபமன்யுவின் முகம் வாடவில்லை. குருநாதர் வயிற்றில் அடிக்கிறார்; குருநாதர் சொன்னால் வேத வாக்கு.

இன்னும் ஒரு வாரம் ஆயிற்று; ஆன மொழுமொழு என்று இருக்கிறான். “கொண்டுவருகின்ற சாப்பாடு எல்லாம் இங்கே தான் வைத்து விட்டுப் போகிறேன்; ஆனாலும், உடம்பு நன்றாக இருக்கிறதே” என்றார். அதற்கு உபமன்யு, “இரண்டாம் தடவை பிச்சை எடுக்கின்றேன், ‘என்றான்’ நீயே திரும்பத் திரும்ப பிச்சை எடுத்தால், மற்றவர்கட்டு இடையூறு அல்லவா? இனிமேல் இரண்டாம் தடவை பிச்சை எடுக்காதே” என்றார்.

இன்னும் ஒரு வாரம் ஆகியும் சரீரம் வாடிப் போகவில், “உபமன்யு! சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்கிறோய்?” என்றார். “கன்றுகள் பால் சாப்பிட்ட பிறகு, பக்ககள் தாங்கப் பால் சொரிகிறது; கையில் வாங்கிச் சாப்பிடுகிறேன்” என்றான். பாலிலே A, B, C, D வைட்டமின்கள் எல்லாம் இருக்கின்றன. “கீழ் போன்றும் போகட்டும் சாப்பிடாதே, என்றார் எப்படி சோதனை? இந்தக் காலத்து மரண வர்களாய் இருந்தால், குருநாதர் ஒழிகா-

குருதலம் ஒழிக!! என்று தெதுவார்கள். அப்பொழுதும் உபமன்யுவின் முகம் வாட வில்லை. ஆச்சாரியரைத் தெய்வமாக நினைத்தான்.

இன்னும் ஒரு வாரம் ஆகியும் உபமன்யுவின் உடம்பு நன்றாக இருந்தது. “கண்ணு! நீ என்னடா சாப்பிடுகிறோய்?” என்றார். “கன்றுக்கள் பால் சாப்பிட்ட பின் வாய் அசைக்கும்; அப்போது வரும் நுரையை எடுத்துச் சாப்பிடுவேன்” என்றான். “அதையும் சாப்பிடாதே; வேறு எதையும் சாப்பிடாதே; தன்னை ரையும் குடிக்கக்கூடாது; காட்டிலே யுள்ள பச்சிலைகளையோ, காய், கனி களையோ சாப்பிடக்கூடாது” என்றார். மூன்று நாளிலே உடம்பு வாடிவிட்டது குருநாதர் பட்டினி போட்டுக் கொல் கிறூர் தாய் சேயை அடித்தால், அந்தக் குழந்தை இந்திராகாந்தியிடத்திலா போய் “விசாரணைக்குக் கமிஷன் வை” என்று சொல்லும்? அல்லது, போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குச் சென்று ரிப்போர்ட் செய்யுமா? “அம்மா!” என்று அம்மாவினிடத்தே தான் செல்லும்; குழந்தை பால் குடிக்க அம்மாவிடத்தில் தான் செல்லும். அது போல, ஆச்சாரியருகிய ஞானத்தாய் அடிக்கிற போது, குருநாதரைத் தவிர வேறு எங்கு போவான்?

மூன்றாவது நாள் பசி தாங்க முடிய வில்லை. அப்பொழுது “வேறு எதையும் சாப்பிடாதே” என்றால் ஆசாரத்தைத் தானே குறிக்கும்” என நினைத்தான். அங்கே இருந்த ஏருக்கங்கு செடியை ஒடித்து, ஒடித்து வந்த பாலை குடித்தான். மிகவும் அதிகமான உங்களைத் தால் உடனே பொங்கி, கண்கள் குருடாகி விட்டன. அப்பொழுதும், ஆச்சாரியரை மறக்கவில்லை. இரவு வந்து விட்டது வழி தெரியவில்லை. அப்படியே தடுமாற்றிக் கொண்டு வந்து, படித்துறை இல்லாத பாற் கிணற்றிலே விழுந்துவிட்டான், விழும்போதும் “குருநாதா!” என்று விழுந்தான். அந்த அபாயத்திலும் ஆச்சாரியரை நினைக்கிறேன். அந்தக் கிணற்றிலே முனைத்திருந்த ஒரு செடி உயிர் தந்தது. அப்பொழுதும் “குருநாதா! குருநாதா!!” என்றான் நினைத்துப் பாருங்கள், “பட்டினியாய் இருக்கும் போது நாம் சொல்லுவோமா?” என்று,

இரவு 8 மணி. குருநாதர் பாடம் சொல்லுகிற போது உபமன்யுவைக் காணும். அவர் கருணைக்கடல்! கிருாப் நிதி. “உபமன்யு எங்கே?” என்றார்.

“சவாமி! அவன் மூன்று நாளாக மிகவும் வாடி விட்டான். காலையில் போனவன் இன்னும் வரவில்லை” என்றான் வேறெருமானவன். தீவட்டி எடுத்துக்கொண்டு போனார். “உபமன்யு! கண்ணு! உபமன்யு! என்றார். “சவாமி! அடியேன் கிணற்றிலே இருக்கிறேன்” என்றான். ‘ஏனப்பா!’ என்றார். “எருக்கம்பால் குடித்துக் கண்கள் குருடாகி விட்டன, குருநாதா! என்னைக் காப்பாற்றும்” என்றான்.

உடனே, தேவர்கள் நோயைப் போக்குவின்ற தேவ வைத் தியர்களான அச்சினி தேவர்களை வரவழைக்கும் மந்திரத்தைச் சொல்லிக் கொடுத்தார். “அதை ஜெபம் செய்; கண்களுக்கு ஒளி வந்துவிடும்” கண்ணேளி வேண்டி அந்த மந்திரத்தைச் செய்ததான் சிறுவன். அச்சினி தேவர் கள் வந்தார்கள். “அப்பா! கண்ணேளி வேண்டுமா?” என்றார்கள். “நான் படிக்கிற பையன்! கண்களுக்கு ஒளி வேண்டும்” என்றான். “அப்படியாலுல், தங்கப் பிளேட்டில் உள்ள பால்கோவா, பாதாயகிரி, மைகுரிபாகு ஆகிய இவைகளையெல்லாம் சாப்பிடு; ஆச்சார்யன் உத்தரவு” என்றார். ‘பத்திரிக்கை நிருபர் கிடையாது; ஒருவருக்கும் தெரியாது; நீ கம்மா சாப்பிடு’ என்றார். “இவ்வை; எங்கு மனச்சாட்டி இருக்கிறது; நான் சாப்பிட மாட்டேன்” என்றான். “அப்படியானால், உன்குக்கண்களை வராது போனால் போகட்டும்; போ” என்னான் உபமன்யு. உடனே அவனது குருபக்தியைப் பாராட்டி, தேவ வோகத்துச் சோமநிதி யின் தீர்த்தம் கொண்டு வந்து, கண்ணிலே ஊற்றினார்கள். பொன் போன்ற கண்ணும் ஒளியும் கிடைத்தது.

பத்தாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னே நடந்த வரலாறுகளை நினைத்தால், அந்தக் கண்ணுக்கு அவையெல்லாம் தெரியும். சினிமாப்படம் பார்க்கிற மாதிரி. பத்தாயிரம் ஆண்டுகட்கு அப்பால் நடக்கும் வரலாறுகளை நினைத்தால், அவைகளும் இவர் கண்களுக்கு நன்றாகத்தெரியும். அந்தக்கண் கொண்டுதான் உபமன்யு முனிவர் பெரிய புராணம் சொன்னார். சுந்தரர் என்று சொன்னால், சுந்தரர் கண்ணிக்குத் தெரியும். திருநாளைப்போவார் என்று சொன்னால், அவர் நிறம் தெரியும்; அவர் வடிவம் தெரியும். அத்தகைய மிகைமயுள்ள கண்களைக் கொடுத்தனர் அச்சினி தேவர்கள்.

இந்த அழிய கணகளைப்பெற்று, இதைக் குழந்தை ஒடி வந்து, “குருதாத ஸின் கால்களில் விழுத்தான்.” “குருநாதா! எனக்குக் கண்ணேனிகிடைத்துவிட்டது.” “உணக்குச் சாதாரண கணகள் அல்ல; மகனே! முக்காலங்களை லும் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகள் உண் கணக்குக்குத்தெரியும் இத்தக்கணக்களைக்கொண்டு, சில அடியார் களின் வரலாற்றை நீ சொல்” என்று சொன்னார். அவா கைலாய மலைச் சாராயில் இருந்து அடியார்கள் வரலாற்றைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார் என்பது வரலாறு. உமண்டு அத்தனை பெரியவர் ஆனதற்கு என்ன காரணம்? குருபக்தி; மறந்து விடாமல் நினைவில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். ஆச்சார்ய பக்தியைக் காட்டிலும் சிறந்தது வேறொன்றுதும் கிடையாது. குதுபக்தித்தியினால் உயர்ந்தவஶ்கள் நம் நாட்டில் எத்தனையோ பேர் இருந்தார்கள்.

திருவண்ணமலையிலே குகை நமசிவாயர் என்று மகான் ஒருவர் எழுநாறு ஆண்டு கட்டு முன்னே இருந்தார். அவர் குகையிலே உட்காந்து ‘நமசிவாயம், நமகிவாயம்’ என்று சொன்னதால் அவர் குகை நமசிவாயர் என்று பெயர் பெற்றார். அவருக்கு ஒரு சீடார் இருந்தார். அவரும் ‘குருநமசிவாயர், குருநமசிவாயர்’ என்று சொல்லிக் கொண்டு இருந்தார். அதனாலே அவர் குருநமசிவாயர் எனப்பட்டார்.

குகை நமசிவாயர் ஒரு நாள் வாந்தி எடுத்தார். குருநமசிவாயர் உடனே ஒரு பாத்திரத்தில் பிடித்தார். “எண்டா?” என்றார். “குருநாதார் வாந்தி காஸ்படுகிற இடத்திலே விழக்கூடாது” என்றார். கொஞ்ச நேரம் கழித்துப் பாத்திரத்தைக் கழுவி வைத்தார். “என்ன செய்தாய? என்றார். “காஸ்படாத இடத்திலே கொட்டி விட்டேன்” என்றார். “என்கே? என்றார். “நான் அதைக் குடித்துவிட்டேன்” என்று சொன்னார். குருநாதார் வாந்தி உட்கட்கு வாந்தியாகத்தெரியும். அவருக்கு அமிர்த மாகத்தெரியும். குழந்தை வாயிலே இருக்கிற ஒரு சிறிய மிட்டாம் நம் வாயிலே வைத்தால் ஏச்சிலாகவர் தெரியும்? அதனால் தான் கண்ணப்பநாயனார் கடித்துக் கொடுத்த மாமிசத் துண்டைச் சிவபெருமான் தேவாமிர்தமாக உண்டார். “பக்தி என்ன செய்யாது? எனின்றார் ஆதிசங்கரர். வேடன் பக்த சிரோன்மணியாகிவிட்டான்; காரணம் பக்தி சபரி கொடுத்த எச்சில் கனி இராமனுக்குக் திவ்யமான பழமாய் இருந்தது. அங்கு அதிகமாய் இருந்தான்

என்ன தெரியாது? எச்சில் தெரியாத ஆதலால், அறம், பொருள், இனபம் என்ற முப்பாலுக்கும் அப்பால் இருப்பவனுக்கு இப்பால் தேவைப்படாது.

அந்தப்பெரிய நிலையிலே குருதாதர் வாந்தியைச் சாப்பிட்டார் குரு நமசிவாயர் உத்தமமான பக்தி.

ஒரு நாள் ஆச்சாரியவீடம் விசிறிக் கொண்டு இருந்தார். அந்தக் காலத்தில் மிச்சாரம் கிடையாது. Fan கிடையாது. விசிறியைக் கீழே போட்டு விட்டு, கையைத்தேய்த்தார். குதுதாதர் “தம்பி! எண்டா? என்றார். இரவு பதினெடு மணி இருக்கும் சிதம்பரத்திலே நடராஜருடைய சபையிலே சிதம்பர ரகசியம் ஒரை உண்டு. விவுவமாகீ போட்டு, அங்கே பட்டுத்திரை முடியிருக்கும். அது தீப் பிடித்து விட்டது. அதை இங்கிருந்தே அதாவது திருவண்ணமலையிலிருந்தே அணைகிறோர்.

ஒரு நாள் அகாரணமாகச் சிரித்தார். சிரிக்கிற தன்மை மனிதனுக்கே உண்டு. ஆடு, மாடுகள் சிரிக்காது. பக்மாட்டைக் கண்டு காளை மாடு சிரிக்குமா? மனையைக் கண்டு கணவன் சிரிக்காமல் இருப்பானு? நிச்சயமாய் இருக்கழுதியாது. ஆகவே, சிரிக்கிறது ஒரு கலை. ஆனால் எப்பொழுதும் ஒரு காரணமாய்க் கிரிக்க வேண்டும். இந்தப் பையன் அகாரணமாகச் சிரித்தான். “ஏண்டாசிரிக்கிறாய்?” என்றார் குருதாதர். திருவாரூரிலே தியங்காசர் தேரிலே போனா; இனம்பெண் ஒருந்தி நடனம் ஆடினான்; வழக்கிலிருந்து விட்டான்; அங்கே இருக்கின்வர்கள். எல்லாம் சிரித்தார்கள்; நானும் சிரித்தேன்” என்றார். இதுதான் டெவி விஷன்,

குகைநமசிவாயர் “நீ என்னைவிடப் பெரிய ஞானியாகிவிட்டாய். நீ, இனி மேல் இங்கு இருக்கக்கூடாது. இருவாள்கள் ஒருங்கையில் இருக்கக்கூடாது. இருயாணைகள் ஒரு தறியில் கட்டக் கூடாது. நீ சிதம்பரம் போய் அங்குள்ளவர்கட்கு ஞானதானம் செய்க” என்று பணித் தருளினார்.

குருநமசிவாயர் குருநாதனை தொழுது அழுது புறங்காட்டாமல் சிறிது தாரம் நடந்து சிதம்பரம் சென்றார்.

ஆதலால் குருபக்தியே உயர்ந்தது

பெறுதற்காரிய பேறு

குழந்தைக் கவிஞர் அழ. வள்ளியப்பா

வினோபாஜி சிறுவராயிருக்கும் போது, அண்ணெயன் விருப்பப்படி, அவர் அடிக்கடி பாகவத்தை உரக்கப் படிப் பார். மகன் படிப்பகதைக் கேட்டு அண்ண மலிழ்ச்சி அடைவான்.

ஓருநாள், சிறுவராயிருந்த வினோபா வுக்கு ஒரு சந்தேகம் வந்துவிட்டது. “ஏன்மா, இதில் அடிக்கடி மகாங்களைப் பற்றிக் கறுப்படுகிறேலோ? அப்படி இந்தக் காலத்திலும் மகாங்கள் இருக்கின்றார்களா? நான் பார்த்தபே இல்லையே!” என்று கேட்டார். “நீ பார்க்காததால், மகாங்கள் இங்கே யென்று சொல்ல முடியுமா? அவர்கள் எங்கேயானது இருக்கச் சுதான் வேண்டும். மகாங்கள் இல்லாவிடில் இந்த உகைம் இயங்காது” என்று பதிலுரைத்தார் அண்ணயார்.

சிறுவராயிருந்த வினோபா வளர்ந்து பெரியவராகி, மகாத்மா காந்தியை முதல் முதலாகப் பார்த்தபோது, நரி அண்ண சொன்னது உண்மைதான். இதோ நம் கண் முன்னே ஒரு மகான் இருக்கிறோ - இவரைப் போன்றவர் களால்தான் இந்த உகைம் இயங்கி வருகிறது” என்று நினைத்துப் பூரிப்புக் கொண்டாராம்.

ஸ்ரீ ஞானஞ்சத்திரி சுவாமிகளை முதன்முதலாகத் தசிசித்தபோது, நானும் அவ்வாறே நினைத்தேன்; உளம்சிழ்ச்சி யுற்றேன்; சொல்ல முடியாத இனபம் பெற்றேன்.

அமைதி திலவுகின்ற, ஆண்ம ஒளி பரப்புகின்ற, அணைவரையும் ஒரு நிலைப்

படுத்துகின்ற திருப்பதியாய் விளங்குகின்ற தபோவனத்தை அடையவும் அங்கு நடமாடும் தெய்வபாய் விளங்கும் சுவாமிகளைக் காணவும் 40 மாதங்களுக்கு முன்பு எனக்கு ஒரு நன்வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இதற்கு உறுதலையாய் இருந்த வர் என் உயிரினும் இனிய நண்பர் திரு. செல்லக்கணி அவர்களே. இதுவரை மும்முறை குடும்பத்தவருடன் சென்று ஓவியாரு முறையும் சில நாட்கள்தங்கி, ஞானஞ்சத்தின் நல்லாசியுடன் திரும்பும் பேறு பெற்றேன்.

மாயாஜாவங்களில் மக்களை மயக்காமல், சித்து விளையாட்டுக்கள் காட்டிச் சிந்தை தடிமாறச் செய்யாமல், கருணையே வடிவமான ஆண்டவணைக் கருத்திலே இருந்து வாழ்வதே மேஜ்மையென உணர்த்தி, உள்ளத்திலே உள்ளொளி பாய்ச்சி வருகிறார்கள் சுவாமிகள் நோயுடனாலே அல்லது மனச்சமையுடனாலே வருகின்ற மக்களுக்கு ஆறுதல் கூறி, சுவாமியை வேண்டிக் கொள்வோம் என்பார்கள்.

சாதாரண மக்களாகிய நாம் வேண்டுவதோடு, நாங்காக ஆண்டவண்டேருள் பெற்ற அந்த மகானும் வேண்டிக் கொள்வதால் நம் துயர் விரைந்து நிற்குகிறது.

இருதய நோயால் பீடிக்கப்பட்டு சுமார் 2 மாதங்கள் மருத்துவமனையில் இருந்த என்னை. குடும்பத்துடன் தபோவனத்திற்கு அழைத்து வர்தார் திரு. செல்லக்கணி அவர்கள். நாட்கள் காரையிட்டுக் கொண்டு இத்திருத்தலத்தில் கால்

வைக்கும்போதே வெதபுர்ஸ்வரா-ஞானும் பினை ஆலயமண்யின் ஒலை எங்களுக்கு ஆசி கூடி வரவேற்றது. அந்த நல்ல சுனைத்துடன் தபோவனத்துள் நுழைந்தோம். மூன்று நாட்கள் அருள் நிழலிலே தங்கினேம், அங்கு தங்கியிருந்த சில நாட்களிலே என் இருதயத்தில் சுவாமிகள் இடம் பெற்றுவிட்டார்கள். ஒரு வர்காலி செய்தால்தானே மற்றவர் குடியேறலாம்; இருதய நோய் காலி செய்தது; இறையருள் குடியேறியது!

குழந்தையைப் பார்க்கின்றபோது ஏற்படுகின்ற குதுகலமே சுவாமிகளைப் பார்க்கும்போதும் நமக்கு ஏற்படுகிறது. மாசு மருவுற்ற மலாந்த முகமும் பொக்கைவாய்ப் புனிப்பும், மழைப் போன்ற இனிய பொழி யும் நம் மனத்தை ஈர்க்கின்றன. மகான் என்றாலே குழந்தை உள்ளம் கொண்டவர் என்று கூறுவர், இதை நூற்றுக்கு நாலூடு உணரலாம் தபோவனத்திலே, எல்லாரையுமிடக் குழந்தைகளிடமே சுவாமிகளின் அருட்பாலை அடிக்கடி செல்லும். அவர்களுடன் விளையாடுவதும், பேசுவதுப், அவர்களுக்கு மலரிகளையும், கனிகளையும் தம் திருக்கரத்தால் தந்து தந்து மகிழ்ச்சி ஊட்டுவதும் கண்ணுக்கிணிய காட்சிகள்.

இருநாள் கோயில் மண்டபத்தில் கூட்டும் பிரார்த்தனை நடந்து கொண்டிருந்த சமயம், என்மகள் தேவியிடம் ஒரு வாழைப் பழத்தைக் கொடுத்தார்கள். சுவாமிகள், பழத்துடன் மண்டபத்தை விட்டு வெளியிலே சென்ற அவளிடம், பங்கு கேட்பதுபோல் ஒரு குரங்கு வந்து பாதிப் பழத்தைப் பறித்துச் சென்று விட்டது. குரங்கு திமெரன் வந்து பறித்ததால், பதறிப்போய் சுவாமிகள் இருந்த இடத்திற்கு ஓடி வந்தாள் தேவி செய்தியற்ற சுவாமிகள், உடனே எதிரே இருந்த திராட்சைப் பழக் குலைகளை அப்படியே தூக்கி அவள் கையில் கொடுத்து, அந்தப் பாப்பா பறிச்சுப் போன்ற போகட்டும். இந்தா இதை வச்சுக்கோ என்று கூறிச் சிரித்துக் கொண்டே கொடுத்தார்கள். அவரும் சிரித்துக்கொண்டே பெற்றுக்கொண்டாள். மற்றவர்களுக்கே சேர்ந்து சிரித்து மகிழ்ந்தனர்,

என் மகள் உமாவும், தேவியும் கண்ணொப்பற்றி ஒரு பாட்டுப் பாடினர். அதில்,

“தாது சென்று பாண்டவர்
துயரம் தீர்த்த கண்ணனும்.

அங்குள்ளர்க்குக் கிடையை
அருளிச் செய்த கண்ணனும்.”

என்று பாடியதும், இதோ அருளிச் செய்கிறோ, பாருங்கள் என்று சுவாமிகள் மேலே காட்டினார்கள். எல்லோரும் மேலே பார்த்தனர். அங்கே அருச்சுனனுக்கு கண்ணன் கிடையை உபதே சிப்பதுபோல் மண்ணால் செய்த அழகிய பொப்பை ஒன்று இருந்தது. சுவாமிகளின் உரையையும் செயலையும் வந்திருந்தோர் பெரிதும் ரசித்தனர்.

இருநாள், மாணவன் ஒருவன் தன் தாயாருடன் தபோவனத்திற்கு வந்திருந்தான். பிற்பகலில் எல்லோரும் கூடியிருக்கும் நேரத்தில் சுவாமிகள் அவணைப் பார்த்து, “ஏதோ சந்தேகம் இருக்கிறது போல் தெரிகிறதே. என்ன சந்தேகம்?” என்று புனிப்புடன் கேட்டார்கள்.

“இரு சந்தேகம் சாமி. சபரிமளைக் குச் சென்ற ஒருவருக்கு வழியிலே கண்தெரியாமல் குருடாகி விட்டாராம். அதற்குக் காரணம் அவர் விரதத்தை சரியாகக் கடைபிடிக்கவில்லை என்று சொல்கிறோர்களே என்று மெல்ல இழுத்தான்.

“கடவுள் என்றாலே கருணையின் வடி வம்தான். அவர் இப்படியெல்லாம் கொடுமை செய்வாரா? இப்படிச் செய்தால். அவரைக் கடவுள் என்று சொல்வோம்? பேய், பிசாக என்றால்லவா சொல்வோம்? நீ சொல்வது சரியான காரணமாயிருக்காது. அல்லது. தடந்த தாகச் சொல்லப்படுவது ‘கட்டுக்கதையாக இருக்கும்’ என்றார்கள்.

இன் வினாக்களைப் படித்து, மனதிலேசுப் பதித்து, சர்க்கரையாக மாற்றுவதையும், வெறுங் கையிலே எலுமிச்சம்பழம் வரவழைப்பதையும் பற்றியது அது,

“அவர்களுடைய சக்தியை உடனடியாக அறிய இவ்விதம் செய்யலாம் ஆயினும், இதனால் மக்களுக்கு என்ன பயன்? சர்க்கரைப் பஞ்சமோ, எலுமிச்சப்பழம் பஞ்சமோ தீர்ந்து விடுமா?” என்று வழக்கமான புன்னகையுடன் பதில் கூறினார்கள்.

சுவாயிகளுக்கு வயது 170 இருக்கலாமென்ப் பல வயதானவர்கள் வாயிலாகக் கேட்டறிகிறோம். ஆயினும், இந்த வய

திலும் அவர் தபோவன் வளர்ச்சிக்கான திட்டங்களைத் திட்டி, அவற்றைத் தாமே முன்னிறு நுட்பமாகக் கவனித்து நிறைவேற்றி வருவதைக் காணும்போது வியப்பாயுள்ளது.

ஞானங்ந்தரின் நற்றவ வளிமையால், நாளொரு மேணியும், பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்துவரும் தபோவனம், பக்திப் பழிர் வளர்க்கும் சக்திமிக்க பண்ணையாகத் திகழ்கிறது—மக்களின் துயர்துடைக்கும் மகத்துவம் பெற்று வினங்குகிறது; அமைதி வின் உறைவிடமாய். ஆன்ம ஒளி பரப்பும் திருப்பதியாய், ஒரு கமப்பாட்டு உணர்ச்சியை வளர்க்கும் ஒப்பற்ற பூமியாய் விளங்குகிறது.

போற்றி

சத்திய ஞானங்ந்த சொருபம் போற்றி
சகல பரிபூரணமாம் சொருபம் போற்றி
நித்திய ஞானங்ந்த சொருபம் போற்றி
நிரஞ்சன் நிர்க்குணமான சொருபம் போற்றி
இந்துவித லேசமிலாச் சொருபம் போற்றி
யேக சிதாகர்யபர சொருபம் போற்றி
அத்துவித மானபர சொருபம் போற்றி
அகண்டமதாம்பர சொருபம் போற்றி போற்றி

சங்கரன் மரபில் வந்த ஸத்குரு தேவா போற்றி!
ஐங்கரன் முதலாம் தெய்வ அருள் நிதிக்கு வையே! போற்றி!
அன்பினுல் ஆட்சிசெய்யும் அருந்துறவர்சே! போற்றி!
அம்பிகையுருவில் வந்து அருள் தரும் ஆண்ணல் போற்றி!
ஆருபிர்க்கன்னும் போற்றி! அலந்தவர்க்கப்பா போற்றி!
பூரணப்பொருளே போற்றி! கருணையாக்கடலேபோற்றி!
எம் குலத்திருவே போற்றி! கற்பகத்தருவே போற்றி!
தஞ்சமென்றைத்தோர் தங்கள் சஞ்சலம் தீர்த்தாய் போற்றி!

ஆடிய பாதம் போற்றி! அருள் நடத்தரசே போற்றி!
வாடிய முகங்கள் உண்ணைப் பாடிட வைத்தரய் போற்றி!
ஞானமாம் சுடரே போற்றி! மோன மெய்ப்பொருளே போற்றி!
தீண்ரைக்காக்க வந்த தெய்வமே போற்றி! போற்றி!
பக்தர் தம் பதியே போற்றி! முத்தர் தம் முதல்வா போற்றி!
பாவியேனி எண்ணை வந்து வளிய ஆட்கொண்டாய்போற்றி
பவப்பினை தீர்க்கும் வைத்தயநாதனே போற்றி! போற்றி!
தவவாத்தமர்ந்த ஞானங்ந்த ஸத்குருவே போற்றி!
கற்பணை கடற்ற உண்ணைக் கருணையாம் உருவில் கண்ட
அந்பணை சொல்லனிறத் தற்பறா போற்றி! போற்றி!

SPIRITUAL RADIATIONS

of

A SAINT

with special reference to

SWAMI GNANANANDA GIRI

from Talks by

Swami Shantanand

Hari Om,

Among the very very few souls who have reached the highest degree of Perfection, the culmination of all human endeavours in the Spiritual field, beyond which there is no further development, nothing to be known or understood, to be worked out or achieved — the state referred to in the Scriptures as Sahajasthiti — may be counted Swami Gnanananda Giri. Such persons are constantly established in an unbroken spontaneous, effortless awareness of the Supreme Reality within and without. They are known as Jivan Muktas — liberated while still in the body — and come under the broader description of Saints.

WHO IS A SAINT ?

A Saint is a reservoir of Grace, and this Grace exudes from a Saint like the rays from the Sun. If you want to bask in the Sun and reap the benefits therefrom, you have to remove your clothes and go under its rays. But if you are not disposed to expose yourself to the rays of the Sun outside and wish to remain Indoors, yet the Sun does not stop shining and radiating its energies. Every cell in our body is nothing else but the direct result of the Solar energy. Whether you recognize it or not is immaterial. Whether you understand it or not, that is also immaterial. Even so is the case, in the instances of a flower or a tree. Regardless of whether there is or not anybody to enjoy its fragrance or its shade, as the case may be, the flower gives out its sweet odour, and the tree provides refreshing shade. So too. Grace flows ceaselessly from a Saint or Sage, irrespective of whether there is anyone to receive it or not. In fact a Saint is Grace itself. Truth itself. Knowledge itself, and Wisdom itself.

Without your knowledge they do the maximum good — whatever is good for you — to push the Soul towards God, towards Ultimate Perfection. To life it up as much as possible — that is their mission. All other blessings come afterwards — to cure a disease, to help you out in your financial difficulties, to solve your problems — all these are secondary. So the primary thing is to uplift the Soul as much as possible towards 'All Perfection' in the evolutionary scale. That is the service of a Saint,

AGE :

Do not bother your heads about the age of a Saint. Although Swamiji is 160 years or thereabouts as gathered from various sources, it is not that which makes him a great Saint, or physical longevity is not the criterion for the greatness of a Saint. If that were so, Sankaracharya would have been considered only as an ordinary person because he lived for only 32 years; so would Swami Vivekananda, since he passed away at the age of 39. And what about Lord Jesus who also lived for only 33 years? Lord Buddha lived for 80 years. Thus length of earthly life is not the measure of greatness of Spiritual development. In Russia there are farmers who are over hundred years old. But, by reason of that, they have not become great in the Spiritual field.

I may say that the estimate of the age of Swami Gnananandā Giri as 160 years is about correct: Because when I was with him in 1948-49 at Siddhilingamadam, the Ashram where he was previous to his coming to the Thapovanam, there was a Post Master of the age of about 75 years. He told me that he had seen Swamiji right from the time he was 8 years old. That means this Post Master gives proof of Swamiji's presence at Siddhilinga-madām for about 65 years. At another village called Attayaampatti near Sālem, people say he was there for 60 years. That was prior to his going to Siddhilinga-madam. Another 15 years could be credited to his age from the fact that he had travelled on foot all the way from Kashmir up to Colombo, and even to Burma cutting across Assam. During this journey he had picked up several languages like Kashmiri, Marathi, Urdu, Tamil, Sinhalese and so on. So we can account for 140 years in 1950. Since then 23 years have elapsed. So the age of 160 is about right from all angles.

Swami Gnanananda answers those who inquire about his age in this way:

"Somebody gave us this house and we are tenants. The day he asks us to quit, we quit, So why should I bother who built this house, in which year he built it and so on?"

He has never said anything indicative of his age.

ii MIRACLES :

Another point in regard to Saints which misleads people is in the sphere of miracles. A Saint's greatness is equated, rather unfortunately, with the number of so-called miracles he performs. A saint does not perform miracles. Miracles do happen in his presence. These miracles themselves are of two qualities — one which catches the eye as the curing of a physical ailment, and the other, the silent transformation of the personality such as the drunkard giving up his drinks, the smoker losing interest in smoking, a spendthrift becoming a man of thrift, an aimless, purposeless, vagabond becoming attached to his wife and family, a short-tempered man becoming placid and calm even in the face of provocation and so on. Unfortunately, the latter process of transformation which takes place imperceptibly within one's self is not generally considered as a miracle.

But if we analyse the position it would be observed that every event in life is a miracle. In this connection I wish to recall the instance of a Zen Buddhist monk who on reaching the highest state of a Perfection proclaimed the operation of the Divinity in every atom: whereas to us, the Truth that God is everywhere is just a mere statement. It has no corresponding meaning. But to this Zen Buddhist monk who had reached that state of being able to feel

and realise and experience God's presence everywhere and in everything moving a finger became a miracle, the sunrise, the blossoming of the flower, talking, sitting, standing — all became miracles. But unfortunately our knowledge has not yet blossomed, and so for us these things are not miracles. That is why somebody prayed:

*"Oh God, give me that power to appreciate
the simple things in life"*

We appreciate a plastic flower, but not a rose that blossoms in our garden.

So every operation and everything is a miracle. Take for example, this mike which is in front of me. The support for it is this small stool; the support for the stool is the floor; and the floor is supported by the foundation; and the foundation is in turn supported by the earth. Now what is the support for the earth? The earth is suspended in empty space because of the gravitational pull and the velocity of the different planets in a single Solar system. Now, what is the support for the solar system? Once again, different Solar systems interacting on each other are suspended in one galaxy. Now, what is the support for this galaxy? It is the different galaxies in the Universe. And what is the support for the Universe? You scratch your head — you do not know?

Now, for this little mike to be in its place, all the forces right from the Universe, up to this little stool have to co-operate in perfect mathematical precision — the earth has to rotate at a particular velocity, for if the speed fluctuates, there will be no consistency of time. The earth is tilted at $23\frac{1}{2}$ ° and is not dead vertical. If it were not so, we will not have the four seasons, and one part of the world would be having summer all the time, and another winter only. That would affect vegetation, agriculture and civilisation, because all cultures depend on agriculture — Art, Music, literature, Dance, and so on; and therefore if agriculture is destroyed, there will be no civilisation.

What I am trying to emphasise is that for a small little thing such as a mike to be in its position, science tells us that millions and trillions of forces have to co-operate and co-ordinate in mathematical exactitude. So is the case with everything. Otherwise, nothing can take place. Everything will be disintegrated. That means the movement of my finger is dependent upon the co-operation and co-ordination of a million forces in perfect precision. Isn't that a miracle? Man realises and visualises an intelligence which activates these various forces — the Sun, the moon, the stars, the earth, the mountains, the rivers, the atmosphere and so on — that some Intelligent Principle activates them all and is behind them all it is the Light of the light, in everything within and without, pulsating, from within, operating from within, making them, animating them, and activating them into life.

*".....தன் அருள் வெளிக்குளே
அகில அண்ட கோடி எல்லாந்
தங்கும் படிக்கு இச்சை வைத்து
உயிருக்கு உயிராய்த் தழைத்ததெது?"*

"What is that which wills millions of worlds to rest in the space of its grace, and thrives as the life of every life?"

HOW TO RECEIVE A SAINT'S BELESSINGS :

In order to get the benefit of the Sun, you don't go to the Sun and say. "My dear Sun, I have come out, please radiate my body with your rays". The very fact that you have come out is sufficient to receive the benefit of the Sun.

In the same manner, a saint radiates his Grace, Joy and Peace on one and all because he is established in that state of doing so all the time. If you want to derive the fullest benefit from the Sun, you have to merely go under the Sun minus your shirt. Even if you wear one piece of cloth on your body, to that extent the Sun's rays are filtered. So also when you wish to get the maximum blessings from a Saint, you have to get near him without the clothes of negative thoughts, complexes, silly notions of high and low status, because by so doing you become receptive to the Divine Grace which is constantly flowing. Every negative thought is a garment for the soul, and once you remove these garments you become receptive to the Divine Grace of a Saint, and that is all that is required. Empty yourself and go near him, and once you do that there is no need to ask for his blessings. You need not ask him to bless you, since he is constantly blessing. So remove your shirt and go and sit in his presence, in the sense that you get-rid-of the so-called notions about yourself, the conditioned ideas about yourself — that you are a great or small, that you are rich or poor, that you are a sinner or a virtuous man. Just go like a baby, devoid of any self-consciousness.

I would like you to utilise this wonderful occasion that comes as a blessing. If you wish to sing bhajans do so; if you want to pray, do pray; if you have any problems you may approach him with them, even material problems, but they should not be the primary motive; they could be secondary. Do not focus all your attention on material problems and forget the rest: that would be bad. We expect him to fulfil our wishes, mostly material. That does not mean we should not pray to Saint. After all, all are not wanting only God; they want the world as well as God. There is nothing wrong about it. The Scriptures don't condemn it if we ask God for something material. But let us first go with devotion, let us bask in his Spiritual radiance. Then if it is necessary he will see to our difficulties too". That should be the attitude,

Gnanananda Swamiji likens himself to a Departmental store-man, He says :

"I have got everything with me. If you want chilli powder it is there : salt is available : rice is available. I also have plenty of precious Gems, Diamonds, Gold, Silver, and Platinum. But people are always asking only for chilli powder or salt, or rice. They don't want the Spiritual diamonds or gold, or gems, which I have. I am ready to give, but they don't ask for these. Whatever they ask I give."

So therefore, just go and bask in the sunshine of his Grace. If you want to have a private interview you may have it. If you wish to ask him for his blessings, material and Spiritual, they will be given. The blessings of a Saint include all that you need—material, physical, emotional, intellectual and Spiritual Understand that. On the other hand, if you ask only for the material and forget about the other four perhaps you may get only that. So why ask little and get little, while by not asking you are going to get more? That is why they say. "Be silent," The silence of a Saint is eloquent In fact all the lectures, talks discourses and such like communications are comparatively of superficial value. A Saint, when there is nothing to talk, goes into the Pure state, and when he is in the Pure state everybody gets saturated with Divine vibrations. In this state he will be Radiance personified because he withdraws into the Ultimate Consciousness—the Pure Consciousness. It is then that you get the maximum benefit, for the atmosphere in which he is itself a great blessing, and that blessing is tremendous.

So, when he comes if you want to really benefit from his presence, get near him, close your eyes and sit. Try to go within and try to commune with him. That way you get the greatest blessing because Saints act in you from within, without your knowledge. That is why they love you so much unconditionally, regardless of whether you accept them or understand them. They don't want you to even know that they love you for the reason that if I give you an idea that I love you very much, it would create a feeling of elation and satisfaction in you, which in turn would give me a satisfaction, and thereby arouse a little expectation in both, and to that extent the love would become conditioned therefore the love of a Saint is always absolute and unconditioned. Try to get near him in heart, and experience this love, for proximity to a Saint physically may not necessarily be proximity to him in heart. You may be all along in the water, but you may not even taste a drop of it, like the spoon that is in the curry dish all the time, but knows not the taste of the curry.

“அகப்பைக்குத் தெரியுமோ கறியின் சவை”

It is only the one who tastes who will know the savour. On the other hand you can be at a distance physically, but very close to him in heart if you are receptive. For instance, when the Swami arrives at Katunayake, you may be in the reception Hall at Wellawatte cleaning up the place, spreading the carpet, and getting things ready. When you do so, you will be miles away physically, but you would have already received him in your heart, whereas the person who receives Swami at the airport with an eye on the press photographer, would be close to him physically but very distant at heart. Unless and until you are receptive you cannot receive anyone, especially so Gnanananda Swamiji. You can receive him only when you are receptive. To be receptive you need not be a member of the Reception Committee; and in order to be receptive you have to take away all your garments — the inner garments of negative thoughts and complexes. Then alone can there be a real reception to him.

PRAYER :

In this connection I wish to say something about prayer. Every prayer is answered. There is not a single prayer which emanates from the mind of any soul genuinely and sincerely offered, either to a Saint or to God that goes unanswered. A Saint is a medium because you can't conceive of God and pray. You conceive of a person who is saintly, who is God-conscious to get his help and then you pray to God through the Saint because you cannot conceive of God in the way He actually is. But what is required is that the prayer must be genuine and sincere. When such a prayer is uttered, a tremendous activity takes place in the invisible world. Either Saints pick up this thought from your mind, or Divinity itself picks up the thought, and the results are wonderful. But to even understand that, we must have receptivity. Because our minds are gross and fettered to the material outlook we are not able to connect various scattered and missing links. Sometimes things do not work out the way we want them, and we begin cursing and complaining. “I went to that Temple, I prayed there; nothing has happened: I surrendered, and still no results”. If we give in to such reactions, then neither is our prayer sincere, nor the surrender complete. Prayer becomes sincere and surrender complete only when we utter the prayer from the bottom of our hearts; and not to be bothered about the result is surrender. Otherwise where is the surrender? But the answer to our prayers may not be in the way we want it, but in the way we need it.

PERSONAL REMINISCENCES

A few reminiscences of my personal contact with Swami Gnanananda Giri would be of interest. I have already referred to my having been with Swamiji as a boy at Siddhilinga-madam and when he moved into the present Ashram at Thapovanam I too went with him. Thapovanam is in the town of Thirukoilur about 15 to 18 miles from Thiruvannamalai where Ramana Maharshi lived. Swamiji actually went into a house which was shunned by all as being haunted, but from the day he went in the house became sanctified.

Swamiji speaks very fluent and sweet Tamil with a lot of pun on his words. When someone goes to him with a question, he would be talking to somebody else who would be blinking as to what Swamiji is talking while the other person would be getting all the answers to his questions. He would be praying loudly or talking to somebody, but in those words another person would be getting the answers to his questions. If any of you have any experience of Yogar Swami of Ceylon you will appreciate this point.

In order to train the conditioned mind not to react, he places the disciple compulsorily in so many awkward situations. And then you are made desperately not to react. For instance when he finds you standing doing nothing, he would say, "Why are you standing here? Is it because you have no work?" On the contrary, when he finds you engaged in doing something he would remark, "What is this, all the time doing something?" If you just stand he would ask "Why are you standing there?" If you go inside and work he would say, "All the time you are working. Have you come here to work like this? Have you nothing better to do? Any servant can do this type of work. You have come here to learn something. Is it not? So why don't you come and sit and listen to something?" He thus flabbergasts you.

This is how Gurus train their disciples. It is only when an unexpected stimulation is given, that the spontaneous reaction comes, and when one gets over that little by little, one becomes absolutely natural. That type of training exists now only in a few places. Religion has taken a different turn now. It has become a subject to study, and not an experience, but just learn and understand.

CONCLUSION

So that is Swami Gnanananda one of the very few living great souls. Utilise this opportunity as much as possible to the best of your ability with this understanding. Don't make a fuss about his age, nor look for miracles. You can yourself experience the miracle of realising that every small little thing in your life can be a miracle provided you adopt the right attitude for it. The very fact you go and sit near him in his presence, understand that itself is a miracle. The very feeling of a little devotion with which you can go to a Saint and sit in his presence is itself a miracle because such a chance is not given to all. That itself is the result of various deeds which you have done in the past.

" Dulabam Trayam Eavaitat
Devanugraha Hetukam
Manushyatvam Mumukshutvam
Maha purusha Samsrayaha.

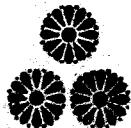
— Viveka Chudaamani-3.

Contact with a Realised person comes because of meritorious deeds we have done in some past life. Gnanananda Swamiji is not great because he is 160 years old. He is not great because he can read your thoughts, because he gives you whatever you want. A Sāint becomes great by reason that his consciousness is in constant communion with the Universal Truth. And to be in his presence is to saturate your consciousness with the Divine Vibrations which in turn can burn all the impurity and dross in your soul and elevate it towards Perfection. Everytime you have his Darshan with this attitude of receptivity at least ten births are burnt. Sanjitha Karma is burnt by the mere look of a great Gnani and that is what Swami Gnanananda is. So I would like you all to utilise this wonderful occasion as a Divine Blessing. One genuine simple 'namaskaram' for him can straight-away burn all Karmas of so many births. Prostrate with all the feeling. When that bhavana is there, even a simple prostration, a simple communication—"Oh God, please bless me. I just don't know anything. Please bless me" that simple sincere child-like prayer is enough, and one can be blessed.

Just as the Sun shines not for its own sake, but for others; the flower emanates fragrance not for its own sake; but for others, the cow gives milk not for itself, but for others; the tree gives shade not for itself, but for others: in the same way every activity of ours must become an act of giving to the whole — an oblation or ARADHANA for the Divinity. That is YAGNA, To give and give and give as the Biblical statement goes :

"Empty thyself Thou shalt be filled."

**"Do not think of the Guru as a human being.
He is the channel through which the
Divine Grace and Benediction
Flows"**

WITH BEST COMPLIMENTS

FROM

SARASWATHY STORES

202, Main Street,

Colombo — 11.

Tele. 24162

SAKTHI TEXTILES

150, MAIN STREET,

COLOMBO — 11,

Tele. 34854

திருவெந்தமுறை

தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி

“ஸ்ரீப் பற்றெனக் கின்றி நின்திருப்
பாதமே மஸம் பாவித்தேன்.
பெற்றலும் பிறந்தேவினிப் பிற
வாத தன்மைவந் தெய்தினேள்
கற்றவர் தொழு தெத்துஞ் சீர்க்கை
யூரித் பாண்டிக் கொடுமுடி.
நற்றவா ஏன் நான்மறக்கினும்
சௌல்லு நாநமச் சிவாயவே”

இறைவன் நமக்கு இச் சீரத்தை
தந்தது அவரை வழிபட்டு முத்தியடை
வதற்காவலே என்பது நாவலர் பெருமா
னின் அருளுரையாகும். மக்கள் அடை
தற் பாலன்வாகிய அறம், பொருள், இன்
பம், வீடு என்னும் பயன் நான்கனுள்
இறுதியில் உள்ள வீடு ஒன்றே முடிந்த
பயனுகும். அதனால் வீடுபேற்றிறையே
‘பரம்புநடார்த்தம்’ என்ற பெரியோர்
கூறுவர். இவ் வீடுபேற்றிற்குசிய சாத
எங்களாகக் கூறப்படுவதை திருத்தி,
உருத்திராட்சம், திருவைந்தெழுத்து
என்பன இவற்றில் திருத்தம், உருத்
திராட்சமும் புறச்சாதனங்கள் என்றும்,
திருவைந்தெழுத்துஅகச்சாதனமென்றும்
கூறப்படும். திருமுறைகளிலும் கெய்
கண்ட சூத்திரங்களிலும் திருவைந்
தெழுத்தின் பெருமையும் விருக்கமும்
உணர்த்தப்பட்டுள்ளன. “ஐந்தெழுத்து”
எனவும் “பஞ்சாட்சரம்” எனவும் இதனை
உணர்த்துவர். இவை ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு பெயர்ச்சொற்களாக அமையும்.
‘சி’ என்பது சிவத்தையும். ‘வா’ என்பது
திருவருளையும். ‘ய’ என்பது உயிரையும்.
‘ந்’ என்பது மாயை, கன்மம், திரோதான
சத்தியையும். ‘ம்’ என்பது ஆணவ மலத்
கையும் குறிக்கும். ஐந்தெழுத்தும் இப்பொருளை உணர்த்தி நிற்கின்றன. ‘சி’

என்பதும் ‘வா’ என்பதும் பதி. ‘ய’ என்
பது பச் ‘ந்’ என்பதும் ‘ம்’ என்பதும்
பாசம், ஆகவே பதி பச் பாசம் என்ப
னவே திருவைந்தெழுத்து உணர்த்தும்
பொருளாகும். ‘சி, வா, ய’ மூன்றும் சித்
துப்பொருள் ‘ந்’ என்பது அசித்துப்
பொருள் ‘ம்’ என்பது ஒன்றும் இல்லை.

“அஞ்செழுத்தும் எட்டெழுத்தும்
ஆற்றெழுத்தும் நாலெழுத்தும்
அஞ்செழுத்தும் மேஜீப்பெரு
வெழுத்தும்—செஞ்செழுத்திப்
பேசும் எழுத்துடனே பேச
எழுத்தினையும்
கூசாமல் கட்டக் கொடி,”

உமாபதி சிவாச்சாரியாற் பாடப்
பட்ட நூலே கொடிக்கவியாகும். சிதம்
பரத்திலே ஏறது இருந்தெரடியை
ஏறக்கெய்தவர் அவரே. திருவைந்
தெழுத்தின் விளக்கண் கூறி நெஞ்சிக்
விதிப்படி தியானிக்கவே கொடியும் ஏறி
யது என்று காண்கின்றோம். பஞ்சாட்ச
ரத்தை ஜந்து வகையாகக் கூறுவார். துல
பஞ்சாட்சரம், சூக்கும் பஞ்சாட்சரம்,
காரண பஞ்சாட்சசம், மகர காரண பஞ்ச
ாட்சரம், அதிகுக்கும் பஞ்சாட்சரம்
எனவுக்கப்பர். தூலம், சூக்கும் ஆகிய
இருவகைப் பஞ்சாட்சரமும் கொடிக்
கவியில் “ஐந்தெழுத்து” என்று கூறிப்
பிடப்பட்டுள்ளது. இதனைப் பிரவைத்
தோடு கூட்டி உபதேசிக்கும்போது ஆசா
ரியாராவர் கட்டும் பீஜ அட்சரங்களோடு
எட்டெழுத்தாகவும் ஏணையோருக்கு
ஆற்றெழுத்தாகவும் உபதேசிக்கப்படும்.
காரண பஞ்சாட்சரம் என்பது ‘ஓம்
சிவாய்’ என்பது இதுவே நாலெழுத்து

எனப்படும். இதனையே முதல் பஞ்சாட் சரம் என்றும் கொள்வர். பின்செழுத்து என்பது 'சி' என்பது. இங்கள் பலவகையாகச் சொல்லப்படும். பட்சாட்சரங்களைப் படிமுறையாக ஒதுவதே அவைகளை நெஞ்சில் அழுத்துதலாகும். இவ்வாறு அழுத்தி ஒதினால் சிவம் விளங்கி ஆளத்தம் பெருகும் என்பதையும் அருள் வெளிப்படும் நிலையே பேசும் எழுத்து என்றும் ஆனந் தத்தில் அழுத்தம் திடீயே பேசா எழுத்து என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். ஆகவே பஞ்சாட்சரம் பயனை உலகிற்கு கூத்தப்பெருமான் வழங்குகிறார் என்பதைக் காட்டக் கொடி கட்டினார். உமா பதி சிவம்.

தமிழ் வேதமாசிய தேவாரங்களில் நடுவில் அமைந்த நான்காற் திருமுறையில் நடுவிலைமைந்தது திருக்குறுந்தொகை இதில் நடுப்பாடவாசிய தேவாரத்தின் திருவைந்தெழுத்தே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

வின்னினாரி பணிந்தேத்த வியப்புறும் மண்ணினார் மறவாது விவாய வெளியு எண்ணினாரிக் கிடமா ஏழில் வரங்கம் பண்ணினாரவர் பாளித் துறையரே

இதனாலே வடமொழி வேதமும் தமிழ் மொழிவேதமும் திருவைந்தெழுத் தையே மையமாக்கொண்டு விளங்கு

தல் தெளிவாகிறது. மாணிக்க வரசுக் கவராயிகளும் திருவாசகத்தை “நமச்சிவாயவாழ்க” என்றே தொடங்கின்றார். “நானேயோ தவஞ்செய்தே சிவாயநம் எனப்பெற்றேன்” எனப்பாடி குருமூர்த்தியீடம் இருந்து பெற்ற ஜந்தெழுத்து உபதேச உண்மையை எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

எனவே ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் ஜந்தெழுத்துச்சிந்தனைஇடையிடாது ஒவித்துக்கொண்டு இருக்கவேண்டும். இன்றைய சூழ் நிலையில் கடவுள் நம்பிக்கையும் உறுதியும் நிச்சயம் தோகவையானது. உலக வாழ்விற்கு ஒளியுட்டுவது தெய்வ நம்பிக்கையோடும். இவ்வுக்கத் துண்புக்கள் அனைத்தையும் ஜந்தெழுத்துத் தியானம் நீக்கினிடும். உலகத் துயரெல்லாம் விறகுக் கட்டானால் அதனைப்பொக்குகின்ற ஞானக்கணல் ஜந்தெழுத்தாகும்.

ஒன்று கண்ணர் இனி நமச்சிவாயப் பழம்

தின்று கண்டேன் சிறு தித்தித்த வாரே

நமச்சிவாயப் பழம் ஏனைய பழங்களைப்போலத் தோற்றாம் அழிவும் இல்லாத ஞானப்பழமாகும். அதனை ஜபம் செய்து வாழ்விற்கு உறுதனை தெடிக்கொள்ளோமாக.

ஓம்
ஸ்ரீ ஸத்குருநாதர் துணை

அறுவித சமயத்தோர்க்கும் அறுமுக ஸ்வாமியாகி
சரிவர பிரம்மம் நானே என்று சினம் மயில் ஏறி
குருமுனிக்கருளி ஜீவகுகையில் வீற்றிருக்கும்
மறுவிலாகுகளை போற்றி மாய்த்தனன் பிறவியெல்லாம்.

ஸ்ரீ ஸத்குரு ஞானந்த தைவீக நெறி நிலையம் பக்தரிகள்,
கள்ளிக்கோட்டை.

ஞானகுருவாக வந்த ஸ்ரீ ஞானந்த கிரி சுவாமிகள்

நா. முத்தையா

முதல் முதல் ஜஸ்காதி நால்வருக்கும் ஞானத்தைப்பேசித்தவர் தட்சணை மூர்த்தியாகிய சிவபெருமான் ஆவர். சரியை, கிரியை, யோகம் மூன்றும் உபதேச மூலம் முறையாக நடைபெற்றன. ஆனால் ஞானத்தை அவ்வாறு உபதேசிக்க முடியாது. ஆகவே தட்சணை மூர்த்தி இருந்தபடி இருந்து காட்டி ஞானைப்பேசைம் செய்தார்.

தட்சணைமூர்த்தி கிண் முத்திரை மூலம் நால்வருக்கு உபதேசம் செய்தது போலவே ஸ்ரீஞானனந்த கிரி சுவாமிகளும் ஸ்ரீஞானனந்த தபோவனத்தை நாடி வந்தவர்கள் அத்தணைபேருக்கும் ஞானத்தை வார்வழங்கினார்கள். சிவபெருமானுடைய புன்முறவல் முப்புரங்களை எரித்தன. ஞானனந்த கிரி சுவாமிகளுடைய புன்முறவலை அவரை நாடி வந்தவர்களுடைய மும்மலங்களை அழித்தன. “முப்புரமாவது மும்மலங்காரியம்” என்பது திருவாசகம்.

சாதாரண தபோவனங்கள் பூதவெப்பத்தை நீச்கவல்லன. ஞானனந்த சுவாமிகளை நாடிவந்தவர்களோ என்றால் காமம் முதலான், ஆகவேப்பத்தை நீங்கப்பெற்றனர்; சுவாமிகளுடைய சந்தியே கறபக்தரு நிழலால் நிறைந்த தபோவனமாகும். தேவருலகைக்கறபக்தருவின் கீழ்நின்ற ஒருவன் எதை வேண்டுகின்றாலே அதனை அது கொடுக்கிறது. அதுபோல தற்பக்தருவாகிய ஞானனந்த தபோவன

மும் பக்தர்களுடைய அபிளாசைகளை நிறைவேற்றி வைக்கும் கற்பகதரு நிறைந்த சோலையாக விளங்கியது.

உலகத்தில் இறைவன் திருவருளை நம்மால் நேரடியாகப் பெற்றமுடியாது. குருநாதர் மூலமாகத்தான் பெற முடியும். திருமூலர் இதற்கு நல்லதொரு உதாரணம் கூறுகின்றார். விஞ்ஞான வகுப்புகளில் படிக்கும் மாணவர்களுக்கு பூதக்கண்ணுடையைக் கொண்டு பஞ்சை எரித்துக்காட்டுவார்கள். குரியனுக்கு முன் பூதக்கண்ணுடையைப் பிடித்துக் கொண்டு அதன் வழியே கிரணங்கள் போய்ச் சேருமிடத்தில் பஞ்சை வைத்தால் பஞ்சை எரியும். வெறுமனே வெயிலில் பூதக்கண்ணுடி இல்லாது பஞ்சை ஆண்டுக்கணக்காக வைத்தாலும் பஞ்சை எரிவதில்லை. ஆதலால் பூதக்கண்ணுடி தான் பஞ்சை எரிக்கக் காரணம் என்ற நாம் நினைக்கலாம். வேறிடத்தில் அது பஞ்சை எரிக்காது. குரியன் முன்னால் காட்டும் போதுதான் அது பஞ்சை எரிக்கும்.

இறைவன் அருளால்தான் ஆன்மாக்கள் மும்மலங்களிலிருந்து விடுபடவேண்டும். என்றாலும் இறைவன் அருள் நேரே பாயாது. இறைவன் அருள் பூதக்கண்ணுடி போன்றது, மலத்தைச் சுட்டெரிக்கவேண்டுமானால் குரியனுடைய திரணங்களைப் போலக் குருவின் அருள் வேண்டும். குருநாதனுகிய குரியன் தோற்றும்போது ஆன்மாக்களின் மலங்கள் இறைவன் அருளால் எரிந்துபோகின்றன.

“சூரிய காந்தமும் சூழ் பஞ்சம் போலவே
சூரிய காந்தம் சூழ் பஞ்சச் சுட்டிடா
சூரியன் சந்திதியிற் கடு மாறுபோல்
சூரியன் தோற்ற முன் அற்ற மலங்களே.”

என்பது திருமூலர் திருவாக்கு.

பல பல காலங்களில் இறைவனே
நேரே வந்து குருநாதனாகச் சிலருக்கு உப
தேசம் செய்திருக்கிறான். சந்தரமுர்த்தி
சுவாமிகளைத் தடுத்தாட்டொள்ளக் குரு
நாதனாக அவனே எழுந்தருளினான். மாணிக்கவாசகப்
பெருமானை மதுரையிலிருந்து திருப்பெருந்துறைக்கு வரச்
செய்து ஆட்கொண்டான். ஞான குரு
வாக வருகிறவர்கள் அணைவருமே இறை
வனுடைய அம்சமே ஆவார்கள்.

“அருபரத் தொருவன் அவனியில்வந்து
குருபருகிய கொள்கையை
சிறுமை யென்றிகழதே”

என்பது திருவாசகம்.

ஞானன்த சிரி சுவாமிகளுடைய
திருச்சந்திதியில் ஒரு சில நிமிடமேனும்
இருக்கப்பெற்றவர்கள் மேற்கூறிய உண்மைகளை பெல்லாம் அனுபவத் தில்
உணர்ந்திருப்பார்கள். கடவுள் என்பவர்
ஒருவர் இல்லை என்று கூறிய நாஸ்தி ஏர
களும் சுவாமிகளின் திருச்சந்திதிக்கு ஒரு
முறை சென்று விட்டால் அவர்கள் அவ்விடத்தை விட்டுத் திரும்பும்போது ஆஸ்
திகர்களாக மாறிச் சென்றுள்ளார்கள். சுவாமிகளுடைய திருச்சந்திதிக்குச் சென்ற
எவ்வும் கடவுள் உணர்வைப் பெறத் தவறியதில்லை. இது ஒன்றே சுவாமிகளுடைய சந்திதானப் பெருமையாகும்.

நடுக்கடவிலே திசை தெரியாது
செல்லும் கப்பலுக்கு வழிகாட்டியாக
அமைவது திசை அறிகருவியாகும். அதே
போல சம்சாரமாகிய கடவிலே வாழும்

வகை தெரியாது அலையும் மக்களுக்கு
கடவுளாகிய சேருமிடத்தை அறிவிக்குப்
திசை அறிகருவியாகச் சுவாமிகள் விளங்கினார்கள். திசை அறிகருவி எப்பொழு
தும் வடக்குத் திசையையே காட்டிக் கொண்டிருப்பதுபோல திசை அறிகருவியாகிய சுவாமிகளும் எப்பொழுதும்
ஆண்டவன் திசையையே நோக்கிய வண்ணம் இருந்தார்கள்.

எமது பிறவிப் பினியை போக்குப்
வர் சிவபெருமான் ஆதலால் அவருக்கு
வைத்தியநாதன் என்றென்று பெயரு
முண்டு. சுவாமிகளிடம் வருபவர்கள்
உடற்பினியாளர் மாத்திரம் அன்று.
உள்ளப் பினியாளரும் உயிர்ப்பினியாளரும்
நெந்தனர். மூன்றுவித நோய்களையும்
தீர்க்கும் மருத்துவனுக விளங்கினார்
சுவாமிகள்,

அவருடைய திருக்கடைக் கண்ணேக்
கம் பட்டவர்களிடம் எந்த நோய்தான்
இருக்க முடியும். அவருடைய ஆசிபெற்ற
வர்கள் மீண்டும் துண்பத்திற்கு ஆளாக
முடியுமா! அவரது திருப்பாதத்தில் தலை
யைத்தாழ்த்திக்கொண்டவர்கள் மீண்டும்
ஒரு தாயைத்தேடிச் செல்வார்களா? சுவாமிகளுடைய
பார்வையே நயன் தீட்சை ஆகிறது. அவர்களுடைய வார்த்தையே
பெற்று உபதேசம் ஆகிறது. சுவாமிகளுடைய திருப்பாதமே ஆதம் சடேற்றம்
ஆகிறது. ஸ்ரீஞானநந்த சிரி சுவாமிகள்
பாமாலையில் ஒரு பாடல் மிகப்பொருத்தமாக அமைந்துள்ளது.

பவய்பினி அகலக் கண்ணேற்
பரிவுற நோக்கி இன்கோல்
நவப்பெரு மருந்தை சந்து
நகையறு பானங் காட்டிப்
புஷ்க்கலோம் இவன்போல் இல்லை
ஏன்னவே புகலுகின்ற
தவப்பெரு மருத்து வன்னூ
ஞநந்தன் தாள்கள் போற்றி.

ஸ்ரீ ஞானேந்தகிரி ஸ்வாமிகள்

சாது ராமா நந்த பாரதி

சதாகவாழும் புன்சிரிப்புடனிருக்கிறோர். தம்மையண்டி வருவோருக்கு அருள்புரிவதில் நிகரற்றவர். அன்பும் பண்புமே உருவெடுத்தவர். கபீர் தாஸர் ஸ்ரீராம்கிருஷ்ண பரமஹம்ஸர், வடலூர் வள்ளலார், ஸ்ரீராமதீர்த்தர், ஸ்ரீவீவேகானந்தர், ஸ்ரீரமண் மஹரிஷி, ஸ்ரீசிவபுரி பாபா, ஸ்ரீகதிர்காமம் சுவாமிகள், ஸ்ரீ அரவிந்தர் முதலியோரைக் கண்டோமன்கிறோர். இவ்வாத்ம ஞானியே திருக்கோயிலு குக்கருகில் தென் பெண்ணையாற்றின் கரையிலுள்ள தபோவனத்தில் வீற்றிருக்கும் வித்தபுருஷரான ஸ்ரீஞானேந்தகிரி சுவாமிகள்.

இரு மஹான் கபீர்தாஸைக் கண்டோமென்றால் என்ன அர்த்தம்? அனி பெஸன்ட் அம்மையார் முன் ஜன்மத்தில் கைகார்ப்பினே ப்ர்லீனுவாக இருந்ததாக எழுதியிருக்கிறீர்கள். 136 ஆண்டுகள் இருந்து உலகெல்லாம் கூற்றிய சிவபுரி பாபா தான் முன் ஜன்மத்தில் குருவாயுமில் நாராயணையமியற்றிய பட்டத்ரி என்ற நேபாள பூபாளர் அந்தறங்க காரிய தரிசியிடம் சொல்லியிருக்கிறார். ஸ்ரீ குழந்தையானந்த சுவாமிகளுக்கும் காசி திரைவிங்க சுவாமிகளுக்கும் முதுகிலே ஒரே மாதிரி மச்சம் இருந்தாம்.

சித்தர்கள் பல ஜனனங்களெடுத்தாலும் அவர்கள் முற்பிறப்பு வருங்கால மிரண்டும் முற்றுமுணர்ந்த ஞானிகள் மன்நடந்ததெல்லாம் எனக்குத் தெரியுமென்ற தொகாரர்யன் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் பார்த்தனுக்கு போதிக்கவில்லையா?

சில சான்றுகள்

ஆத்ம ஞானியின் வயது முக்கியமல்ல; ஆனால் சரித்திரமாராய்வோன் அதற்காகத் தன் புத்தி யூஹத்தை உபயோக்காமலிருப்பானு? தபோவன ராஜீ சிங்கம் இன்னைத்து 170 வயதானவரென பதற்குச் சில ஆதாரங்களுள்.

1. பத்ரி மடம் சுவாமி சிவரத்ன கிரியின் அருமைச் சீடர் இவர். ஏனெனில் அவர் சமாதியான தினமாகிய சித்திரா பெளரின்மீ இன்றும் குருபெளரின்மியாக தபோவனத்தில் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது.

2. அவதூதரான தோடா புரி ஸ்வாமிகள் இராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸருக்கு (1838—1886) தக்கிணேசுவரத்து ஹபதேசம் செய்ததை “நேரில்லிவோம்” என்கிறார் ஸ்ரீசுவாமிஞானந்த கிரி.

3. நாரேந்திரனுகவிருந்த வருக்கு (பின்னர் சுவாமி விவேகானந்தர்) ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் ஸ்பரிசுத்தைக் கொடுத்ததை “அறிவோம்” என்ற ரைக்கிறார் நமது சுவாமிகள்.

4. வடலூர் இராமனிங்க வள்ளலார் ஞானசபை கட்டும்பொழுது, கட்டிலிலுட்கார்ந்து கூவி கொடுப்பதைக் “கண்ட” விஷயமாக உரைக்கிறார் ஸ்ரீ ஞானேந்தகிரி சுவாமிகள்.

5. இங்கு செண்ணீக்குப் பதிலூன்ருவது மயலிலிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவி

ஆயை ஆசிரமத்தில் தங்கியிருக்கும், தபோவன சுவாமிகள் து சீடர்களுள் ஒருவரான ஸ்ரீ திரிவேணி கிரி சுவாமிக்கு, சிர்காழிபில், நேபாள தேசத்தில் பிறந்து பின் செந்த மிழில் ஸ்ரீபுணரான கதிர் காமம் சுவாமிகள் (1961ல் 111 வயதான வரி) நமது சுவாமிகளை சடைத்தித்து கடுந்தவம் செய்த காலத்தில் காஸ்மீர் தில் சந்தித்ததாகக் கூறினாராம்.

6. போன்றிலிருந்து அருணகிரிக்கு இரவில் 11 மணிக்கு சென்று சந்தித்து உரையாடி இருபது மைகி திரும்பி காலை நாலு மணிக்குள் வர்த செய்தி கிடைத் திருக்கிறது.

7. அதற்கும் முன்னமே மதுரையில் 18 வயது பாலன் வெங்கடரமணன் மீனு கூஷயம் மனி கோயிலில் அறுபத்து மூவரி ருக்குமிடத்தில் தியானத்தமர்ந்த காலம் நேரில் அறிந்த விஷயம் நம் சுவாமிகளுக்கு (1892).

8. இருபதாண்டுகள் தன் குருநாதரான ஸ்ரீ சுவாமி சிவரத்னகிரி (பதரீ மடம் ஸ்ரீ சங்கராசாரியர்)யிடம் சீடனகை விருந்ததை நமது ஸ்ரீ ஞானங்ந்தகிரி சுவாமிகள் கூறியிருக்கிறார்.

பிறப்பும், கடுந்தவமும்

அவரது சகாக்கள் சீடர்கள் முதலியோரது அத்தாட்சியிலிருந்து எமக்குக் கிடைக்கும் சாரசங்கிரஹமிதுவே:-

இந்த மகான் 1800 ஜனவரியில் (தை மாதம் கிருத்திகை) தார்வாருக்கடுத்த மங்களா புரத்தில் பிரம்மஸ்ரீ வெங்கோபகனபாடிகளுக்கும் ஸ்ரீமதி சக்குபாய் அம்மையாருக்கும் பிரம்ம முகர்த்த நேரத்தில் அவனியில் அவதரித்தார். சுப்ரமண்யன் என்று குழந்தைக்குப் பெற்றேர் பெயரிட்டனர். நவது வயதில் வித்தியாப்பாஸம். 7வது வயதில் உபநயனம் செய்வித்தார். 12வது வயதிலேயே ஒரு “தெய்வீகஜோதி”யைப் பின் தொடர்ந்து பண்டர்புரம் சேர்ந்தார்.

ஆதி சங்கரால் ஸ்தாபிக்கப்பெற்ற நான்கு மடங்களில் ஒன்று ஜோதிர் மடாதிபதியான ஸ்ரீ சிவரத்னகிரி சுவாமி

கள் அப்பொழுதுபண்டர்புரம் எழுந்தருளி யிருந்தனர். இதைபாலன் சுப்ரமணியனைத் தனது பிரதமசிடனுக்கி அருள்புரிந்தார். 1913 முதல் இருபது வருஷங்கள் குருகுல வாசம் செய்தவர். வேத விதிப்படி தாம் சமாதி அடையும் சுப்ரமணியனுக்கு சந்தியாஸ ஆச்சரமம் கொடுத்து ஸ்ரீ ஞானங்ந்தகிரி என்ற தீக்ஷாநாமமும் கூட்டு தனது சக்தி முழுமையும் கீழ்த்து ஆசிரவதித்தகருளினார்கள். ஸ்ரீ நகரில் இன்றும் யாத்ரிகர்கள் ஸ்ரீ சிவரத்னகிரியின் சமாதியை தரிசனம் செய்யலாம்.

இமயமலை பத்ரியிலும் பல பணி குகைகளிலும் 35 ஆண்டுகள் கொடிய தவம் புரிந்தார் நமது ஸ்ரீ ஞானங்ந்தகிரி சுவாமிகள் ஜடைகளைபினம் இந்த ரூபத்தில் தரிசனம் கொடுத்ததைதேரில் கண்டவரிலொருவர் ஸ்ரீ கதிர் காமம் சுவாமிகள்.

பதரியமடாதிபதி பொறுப்பை ஏற்காது கடுந்தவம் செய்த பின் எங்கும் யாத்திரிரை செய்துவந்தார். நேபாளம், தேராதூன் (Dehra Dun) இலங்கை முதலான இடங்களுக்கும் இவரி சென்றதாகத் தெரிகிறது. 14-8-88ல் அடியேன் இம் மஹானின்ஸெளலப்பயத்திற்குப் பாத்ரங்களேன். தேரிலும் அசிபர்கள் சிஷ்யர்கள் மூலமும் தெரிந்துகொண்ட சில விஷயங்களைக் கூறுகிறேன்.

1960 ஆகஸ்டு 15-ல் ஸ்ரீ அருணசலேகவரர் ஆலயத்தில் நடந்த வெது ஸ்ரீ அருணகிரிதாதர் நினைவு விழாவை துவக்கி வைத்த ஸ்ரீஞானங்ந்தகிரி கூறிய ஓர் அரிய விஷயம்: “இச் சிறுவன் (சுவாமிகள் தன்னைப்பற்றிக்கிறப்பிடுவது) ஸம்பத் கிரியிலிருந்துபொழுது விருபாக்கி குகையில் ஸ்ரீரமண பகவானை நித்தழும் சாந்தமாகச் சந்தித்து பண் காலம் பேசியதுண்டு.”

ஒவ்வொரு மாவட்டத்தில் ஆட்டியாம் பட்டியிலே இடம் கொள்ள, கொள்ளு முதலியலைகள் நிறைந்தவிடம். அங்கு தங்கி நினைமையை சீர்திருத்தினார். ஒரு ஆலமரம் அங்கு இவரை மறக்கமுடியாத நிலையில் இன்றும் நிழலவைத்து ஜனங்கள் வாழ்க்கையை தூய நினைக்கிறார்கள்.

தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் சித்த விங்கமடம் வட்டாரத்தில் மாளியின்றி மக்கள் வருந்தினர். தன் தலையில் ஒரு குடம் ஜலம் விட உத்தர விட்டார். மூன்று நாட்கள் இரவும், பகலும் மழை பொழிந்தது! நல்லார் ஒருவர் பொருட்டு எல்லார்க்கும் பொழியும் மழையில்வா. 50 வருடத்திற்குமேல் சித்தவிங்க மடத் தில் தங்கி மக்களுக்கு அருள் மழை பொழிந்து வந்தார்.

"அத்தா உன் அடியேன். அன்பால் ஆர்த்தாய் அருள் நோக்கில் தீர்த்த நீர் ஆட்டிக் கொண்டாய்" என்று திருநாவுக்கரசர் கூறிய விடத்த, ருகே சில ஆண்டு களுக்கு முன் கொலை களவு, பிசாக பாம்புப் புற்றுகளிலிருந்த இடம் நம்குரு, நாதர் திருவடிப்பட்டதால் தபோவன மாக மாறி ஸ்ரீ ஞானம்பிகா சமோ ஸ்ரீ ஞானபூர்ச்சுவரரும் அங்கு திருக் கோயில் கொண்டனர்.

ஐண்ட பாளையிலே, வளர்ந்ததும் குருநாதரிடம் ஹநிதி பயின்று உபறிஷ தங்களின் எல்லையை அனுபவித்து கதிர்காமத்தில் செந்தமிழ் கற்று உலகெலா வற்றையும் ஆகர்ஷிக்கும் சித்தகண

நாதரே ஞான ஸ்வருபியான ஸ்ரீ சுவாமி ஞானந்தகிரி, அருணகிரியின் திருப்புகழின் ஆழம் அறிந்தவர். ஆழவார் பாக்ரங்களிலும், நாயன்மார் தேவாரப் பதிகங்களிலும் மகா வஸ்லவர்.

பரமஹம்ஸ ஞானந்தகிரி சுவாமி காரைச்சித்தர் "கணகவெப்பு"க்கு பின் வரும் ஆழியை அருளினார்.

"சித்தியெனில் கணகட்டு வித்தையல்வ சிங்கவையாம் கருமத்துச் செய்கையெலவ மித்தையெனும் குளியமாம் மால மூலவ மின்னூவாம் விஞ்ஞான வியப்புமல்ல சித்தி யெனில் ஈசானுடன் ஒன்றும் சித்தி சிவஞ்ஞானலுனே தான் சித்தன் சித்தன் அத்துவிதன் காரைநகர்ச் சித்தன் சொன்ன அருள்ளமிந்தால் மென்மெல் வாழி வாழி"

அருள் செயல், பொருள், ஆக்கம், ஊக்கம், இன்பம், அன்பு, பணிவு, பச்சாத் தாபம் இவையெல்வாம் ஞானியின் அறி குறிகள். நம் ஸ்ரீ ஞானந்த தேவரிடம் இந்நவரத்தினங்களையும் அடியேங்களை அமர்ந்து, கசிந்துருகி அனுபவித்தே, ன்

ஸ்ரீ ஞானந்தா சரணம்! சரணம்!

நன்றி; (ஸ்ரீ சுங்கர கிருபா)

பிறவீப்பினி நீங்க ஸ்ரீ சுவாமிகள் அருளிய அருள்மொழி உலகின் தாய் பராசக்தி, தந்தை சர்வேஸ்வரன். நாம் அனைவரும் அவருடைய குழந்தைகள். இந்த உண்மையை வாழ்க்கையில் நாம் எந்த நிலையிலும் எப் பொழுதும் மற்றத்து கூடாது. வாழ்க்கையில் நம்முடன் சம்பந்தப்படுபவர் யாவராயினும் அவர்களை உடன் பிறந்தவர்களாகவே உணரவேண்டும். அவ்வாறு உணர்ந்து முகிகரண ஒற்றுமையுடன் அவர்களிடம் தன்னில மற்று அன்பு பாராட்ட வேண்டும். இவ்வாறு நடப்பவர் வேறு முயற்சியின்றி அன்னை பராசக்தியின் அருளுக்குப் பாத்திரராவர். அன்னை பராசக்தி ஆண்டவர் ஸ்வருபத்தை உணர்த்துகின்றன, அன்பெனும் பிடிக்குள் அகப்படும் மலை. அன்பெனும் குடத்துள் அடங்கிடும் கடல், ஆண்டவன் அன்பே உருவானவன் என்பது வள்ளலாரின் அருள்வார்க்கு. இவ்வாறு வாக்கைக் கடைப்பிடித்து, மக்கள் இம்மையிலேயே நீத்தியானந்தப் பெருவாள்வு எய்துவார்களாக,

அற்புத சித்தின்

கி. வா. ஜகந்நாதன்

தென் பெண்ணையாற்றருகே மாமரத்தின் குழல்
 சேருமெழில் தவழுமிடத் தினில்ஞான் சித்தன்
 மன்பதைகள் சாந்திபெற மலர்முகத்தினை மூறுவல்
 வருஷார்தம் அகங்குளிர் முகிழிக்கின்ற பெம்மான்
 இன்புதவும் நெறியிதுவென் றிசைக்காமல் இசைக்கும்
 ஏரார்த்த தவழுவிவன் காலவெள்ளம் நீந்தி
 அன்புருவாய் நின்றபிரான் ஞானாந் தன் சீர்
 அறிவார்கள் அறிவார்கள் தவத்தின் அரும்பெருமை

உணவுண்டு பசிதீரிக்கப் பினியெல்லாம் போக்கும்
 உரையுண்டு, நெஞ்சகத்தில் மறவாமல் நினைக்கும்
 குணமுண்டு, வடிவுண்டு; சற்சங்கம் உண்டு;
 குழந்தைபோல் வந்தருஞும் எளிமையிக் கூண்டு;
 நினைமுண்ட வேல் எடுத்த வீரர்கள் எனினும்
 மணமுண்டு, மலருண்டு, தவவனத்தில் ஒங்கும்
 மாஞானு னந்தமுனி வளர்கோயிற் கண்ணே.

பினிபோக வேண்டுமெனும் விருப்பத்தார் வருவார்
 பின்னொ நச்சி வரங்கேட்க வருவாரும் வருவார்
 மணியான் மாப்பிள்ளை வேண்டுமென்பார் வருவார்
 மனக்கவலை தீர்க்க அருள் நாடுபவர் வருவார்
 தணிவாரும் மோன்றிலை வேண்டுமென்பார் வருவார்
 தவமேவும் உள்ளத்துத் தசபதரும் வருவார்
 அணியாக அணியாக வருவார்கட் கெல்லாம்
 அருள் கின்றுன் உயர்ஞானு னந்தமுனி வருனே.

பழுத்தபழம் போலுருவம்; அதில் தளர்ச்சி யில்லை;
 பார்வை எங்கோ உள்நோக்கும்; அதில்குளிர்ச்சி உண்டு.
 விழுத்தகைய வேதாந்தக் கருத்துடையார் தமக்கும்
 விளங்காத செயலிருக்கும்; யாரும்வணு குதற்காத
 தொழுந்தகைய ஸுர்த்திகளங் கேடுண்டு; ஞானச்
 சூழ்நிலையில் மோன்றெறி படவார்க்கும் அங்கே
 ஒழுங்குடைய நல்லருள்மின் சாரமுண்டு கண்டார்
 உயர்ஞானு னந்தன்கோல் ஒச்சதுவ வனத்தே.

என்னபதி எவ்விடத்திற் பிறந்தானென் ருண்டேம்
 என்னென்ன தவஞ்செய்தாள் என்பதுவும் அறியேம்
 இன்னவய தின்னபரு வந்தானென் றியாகும்
 எள்ளளவும் ஜயமினரிச் சொல்லவரி தாகும்;
 என்னமொழி பேசுகுலத் தினிலுதித்தா என்கிறே
 இசைப்பதற்கோ வழியில்லை; இங்கீருத்தன் சித்தன்,
 தன்னையறிந் தாதாரத் தலைவரைகு மினந்த
 சாமியென ஒன்றறிவோம்; இதுபோதுமன்றே?

அற்புதங்கள் செய்பவனென் றறைவார்கள் பல்லோர்;
 அவன்வயசுக்களவில்லை என்றுரைப்பார் பலரே;
 கற்பணையன் ஆண்மையிவன் எங்கெங்கோ ஒருநாள்
 காட்சிதரு கிணருளென் ஞர்வத்தோ ருறைப்பார்;
 சிற்பஞ்சமற் றிவனென்று செப்பிவழி படுவார்;
 செப்புவதெல் லாம்மெய்யா பொய்யா என்றறியேம்;
 நிற்பதுமெய்ம் முத்தநிலை; இன்பதுஞ்சபம் நித்து
 நின்டஞ்சா ஞாந்தன் என்பதுவே போதும்.

ஆண்டுபல ஆனாலும் இளைஞுபோல் நடப்பான்;
 அறிவுமிகக் கொண்டாலும் குழந்தை போல் சிரிப்பான்;
 நின்டால கியவவன்போல் கட்டிடங்கள் கட்டி
 தித்தநித்தம் வேலைசெய்யும் பணியாளிபால் நிற்பான்;
 வேண்டுபவரிக் கேற்றமருந் திதுவென வே சொல்வான்
 விழைகின்ற சுறவுதாம் குரவனுமாய் ஒளிர்வான்;
 ஆண்டங்கஞ்சா ஞாந்த கிரிவிளையா டாகன்
 அத்தனையும் நமக்கறிய ஒண்ணுவிங் கம்மா!

நாமாவளி

1. அண்பின் வடிவே ஞானன்தம்	17. சகலரும் போற்றும் ஞானன்தம்
2. ஆண்தத்துப்பம் ஞானன்தம்	18. சாக்ஷியாவது ஞானன்தம்
3. இன்பத்தின் நிலையே ஞானன்தம்	19. சுந்தர வடிவே ஞானன்தம்
4. சடிச்லாதது ஞானன்தம்	20. குக்ஷமருபம் ஞானன்தம்
5. எங்கும் நிலையந்தது ஞானன்தம்	21. தன்மைய மாவது ஞானன்தம்
6. ஏகமாயிருப்பது ஞானன்தம்	22. தானஸ்திவற்றது ஞானன்தம்
7. உண்மையின் உருவே ஞானன்தம்	23. நன்மையே தருவது ஞானன்தம்
8. ஊக்கத்தின் ஆக்கம் ஞானன்தம்	24. நாதத்தில் லயிப்பது ஞானன்தம்
9. ஐந்தெழுத்தாவது ஞானன்தம்	25. பாசமறுப்பது ஞானன்தம்
10. ஒப்பில்லாதது ஞானன்தம்	26. புண்ணிய மணித்தும் ஞானன்தம்
11. ஒங்காரமானது ஞானன்தம்	27. பேதமற்றது ஞானன்தம்
12. ஒளாஷத்தமாவது ஞானன்தம்	28. போதம் நிறைந்தது.ஞானன்தம்
13. கருளையின் வடிவே ஞானன்தம்	29. மந்திரமாவது ஞானன்தம்
14. காக்ஷிக்கிளியியது ஞானன்தம்	30. மார்க்கத்தில் சிறந்தது ஞானன்தம்
15. கிடைக்கவொண்டது ஞானன்தம்	31. மோஹத்தை தவிர்ப்பது ஞானன்தம்
16. கேட்டதைக் கொடுப்பது ஞானன்தம்	32. முக்கி அளிப்பது ஞானன்தம்.

“ஞானநந்த மெய்ச் சுடர்”

ப. நவநீதன்

தென்னர நன்னிலத் திருமன் கோவலூர்ப்
 பொன்னின் ஆரெழிற் ரயிமுன் மண்ணினில்
 முன்னர் மன்பதை நிறைசெய் நற்றவத்
 தின் அங் கேதினன் மறையின் ஞானவன்
 ஊனங் கொள்பவத் திரைகொல் மாயைகள்
 வானம் பண்ணரும் எழிலை முடிடும்
 தீணம் கொள்துயர் நிலை ரித்திட
 ஞான நந்தமெய்ச் சுடரே வந்தனன்.
 பந்தம் எண்ணிலர் துயர மேவிடும்
 விந்தை தொல்வினை கொண்ணரும் வாசனை
 சிந்தை அல்லவிற் சிதைத்தல் யாவையும்
 எந்தை கண்ணிமைநொடியின் நீக்குவன்.
 எம்மி வூள்ளவன் எதிலும் உள்ளவன்
 நம்மை நண்ணுவார் தனிலே தோன்றுவன்
 மும்மை யும்மை முறையில் காப்பவன்
 அம்மை யானவன் அனைத்து மானவன்.
 செம்பு லப்பெயர் அருவி போலுயர்
 உம்ப ரின் அருள் தருவன் அன்னவன்
 நம்பி ஞான்க்கயல் அரன்அ ரிக்குயர்
 எம்ப ரண்பதம் தனைவ ணங்குவாம்.

ஸ்ரீ முருங்கை மாட்சி

(திரு கி. வா, ஐ.)

அகண்டசக்சி தானந்தப் பரம்பொருளே
நாமுயய அவதரித்துத்
திகந்தமெலாம் புகழ்பரப்பிக் கருணையினால்
அடியாரைத் திருத்தி உய்யப்
புகன்ற திருவாய் மொழி சொற்றிலகுமெனப்
பலர்போற்றும் புளித்தூண்
சகங்கெழும் தபோவனத்தில் இலங்கு ஞா
ஞன்தன் சுடர்த்தாள் போற்றி

1. பெண்ணையாற்றங் கரையிலே
பெட்டிற் குயில்கள் கவுகின்ற
வண்ணமாவின் பூம்பொழிவின்
மாட்டே தபோவனத்தினிடை
எண்ண வறியாத் தவசிங்கம்
இலகும்; அதனை அடைந்தார்கள்
நன்னூயும் அகந்தை யாணையினால்
நல்வு படாமல் வாழ்வாரே
2. பிறவிப்பினிக்கு மருந்துண்டோ
பீடைத்தாபத்துக் கழிவுண்டோ?
மறமே நினைத்துத் தாவுகின்ற
மனப்பேய் அடக்க வழியுண்டோ?
அறியோம் என்பார் கோவலிலே?
அழகார் தபோ வனத்தினிலே?
உறையும் ஞானி தனையடைந்தால்?
உண்டுண்டென்றே சூத்திடலாம்
3. மாயை விருளை மாய்க்கின்ற
வண்ணச்சொதித் திருப்படலம்
தாயையனைய அன்புற்றுத்
தவிராதாறும் பெருந்தடமாம்
யநூலின் நீங்காத
எண்ணிலையத்தின் தெளிவு
தூய ஞானனந்தகுரு
துலங்கும் திருவாய்ப்புன்னகையே
4. வாவென்றழைத்துப் பசிநீக்கி
மகிழ்ந்து கருணையுரைபேசி
தாவும் கருணைத் தாய் போவச்
சார்வான் அடியார்க் கருளாக
மேவும் பொருளை வழங்குகின்ற
மேலாந்தந்தை திருக்கோவல்
காவெரன்றுறையும் அருட்குரவன்
ஞானனந்தக் கதிரவனே

- 5: ஊன் ஆனந்தம் பெறுவதற்கே
 உடலம் வந்த தெளக் கருதி
 மோனுனந்த மிதுவென்றே
 முன்னி யறியாது மூலகின்றூர்
 ஞானுனந்த கிரி முனிவன்
 நண்ணும் வனத்திற் புகுந்தனரே வெ
 ஆன நந்தவில்லாத
 அமுத அருளினிற் குளிப்பாரே
6. புணர்ந்த பாலம் யாவையுமே
 பொற்பார் பூரணந்தெரிந்தே
 உணர்ந்தஞானி வழிமுன்னர்
 இடுமென்ப தறிவதற்குத்
 துணர்ந்த மாஞ்சோலைக்குள்ளே
 கட்டரும் தபோவனம் சென்றே
 கணஞ்சும் ஞானுனந்த குரு
 கடைக்கண் காட்சிக்காட்படுவீர்.
7. எண்ணம் பலவா அலைந்தெத்திலும்
 இரண்டுகணமும் நில்லாத
 வண்ணம் ஒடும் மனக்குரங்கு
 மதுவைக் குடித்து மதிமயங்கித்
 திண்ணம் பெறுமாறருன் சேர்ப்பான்
 திருக்கோவல்சேர் தபோவனத்து
 நண்ணும் ஞானுனந்த முனி
 நாதன் அடியைச் சாரிரே?
8. புரத்தை ஏரித்தான் பரமேசன்
 பொற்பார் தன் யுன்னகையாலே
 சிரத்தையுடையார் தபோவனத்தைச்
 சேர்ந்து ஞானுனந்தன்றூள்
 சிரத்தைசேர வணங்கிவிடின்
 சேரும்தாபம் போக்கியுயர்
 வரத்தைத் தன்மையுடன் வழங்கும்
 வதனப்புவின் நகைகரன்போம்
9. ஒன்றும் தெரியாக் குழந்தை போல்
 இருப்பான் ஒருகால் ஊமன் போல்
 ஒன்றும் பேசாதிருந்தருள்வான்
 உரைக்கப் புகினே உபநிடதம்
 ஒன்றும் பொருளை கங்கையென
 உபதேசிப்பான் தபோவனத்தில்
 ஒன்றும் ஞானுனந்த குரு
 உயர்வைச்சொல்வான் எவ்ரேயோ
10. அறிவைத் தருவார் பலருண்டான்
 அருஞுசெல்வமு மீவாருண்டு
 சேறிவையுடற்குச் சேர்க்கின்ற
 திறலைத் தருவார் மருத்துவர்கள்
 எறிகுலத்தன் காலன்வரின்
 எதிர்க்கும் விறலைப் பெறவேண்டின்
 பிறர்பால் செலற்க உயர்ஞான
 னந்தன் பீடார் அடிபணிழின்

ஸ்ரீ ஸத்குரு ஞானன்தகிரிஸ்வாமி அஷ்டோத்ரம்.

ஓம் ஸ்ரீ ஸத்குரு ஞானன்தராய்	நம :
“ கர்நாடக தேஸாவதாராப்தரே	:
“ மங்களபுரி ப்ரகாஶிதாய	:
“ விரக்திநாரி பரியபதயே	:
“ விப்ரகுல ஸ்ரேஷ்டாய	:
“ விப்ரகுல ஜன ஆராதித ஸாக்ஷாத்	:
“ பரமேஸ்வராய	:
“ வீத்யா ரஹஸ்யார்த்த ப்ரபாவாய	:
“ விராட்ஸ்வருப விஸால ஹ்ருதயாய	:
“ பாண்டிரங்க நாமஸங்கிரத்தன ஆனந்தாய	:
“ பரமஹம்ஸ பரிவராஜ்காசார்யாய	10
“ பஸ்மோத்த தூளித மூர்த்தயே	:
“ ஜிடாமகுடத்ராய	:
“ உக்ரதபஸ்விநே	:
“ பவரோக ஸித்தவைத்யநாதாய	:
“ ப்ரம்மசர்யவ்ரத பாலகாய	:
“ வேத ஸாஸ்த்ர புராண ரஹஸ்யார்த்த நிதயே	
ஓம் ஸப்தரிஷி தேவாமஸாய	நம :
“ ரமண மஹரிஷி ஸித்திகாலவிதே	:
“ ஸர்வ கார்ய நிர்வஹன ஸமர்த்தாய	:
“ பக்த தாரி ரய த்வம்ஸகாய	20
“ பாப நாஸகாய	:
“ கர்மேந்தரிய ஸேவ்யாய	:
“ ஞான கம்யாய	:
“ ஆத்மானந்த ரூபாய	:
“ ஸிஷ்ய மானஸ ஹம்ஸாய	:
“ சிதானந்த ரூபாய	:
“ ஸர்வதுக்க ஸம்ஹாரகாய	:
“ த்ரிகாலக்ஞானய	:
“ ஞானந்த தபோவன வாளிநே	:
“ புண்யஸீலாய	30
“ திரிவிக்ரம கேஷத்ர வாவிநே	:
“ தக்கின பினுகினீ தீரவாவிநே	:
“ பரமஸாந்தாய	:
“ விஜயதாரக நாம பக்த அநுக்ரஹ மூர்த்தயே	:
“ நிஷ்களங்காய	:
“ நிர நித்ராய	

ஓம் நிர்மலானந்த ஹ்ருதயாய	நம :
,, நிரஞ்ஜனை	!
,, துரீயாய	
,, துரீயாதிதாய	: 40
,, மங்கள புருஷாய	
,, ஜிதேந்தரியாய	
,, ஸர்வ ஸ்யாதி ப்ரஸமஞை	
,, காமக்ரோத வர்ஜிதாய	
,, ஸதவகுண ஸாந்தராய	
,, ஸஞ்சித ப்ராரப்த ஆகாமி கர்ம ரஹிதாய	
,, ஸன்மார்க்க உபதேஸ்காய	
,, தத்வ உபதேஸ்காய	
,, ஸதா ஸ்மிதாய	
,, ஸங்கட ஹரஞை	: 50
,, ஞான தண்டதாரினே	
,, நிஸ் கேஷ்டாய	
,, நிர்விகல்பாய	
,, ஸர்வஸங்க பரித்யாக ஸீலாய	
,, சித்ஆகாஸாய	
,, அக்ஞான கல்பித ப்ரபஞ்சதூராய	
,, ஞானநந்த ரூபாய	
,, சின்முத்ர அபயவசத ஹஸ்தாய	நம :
,, ஸவயம் ப்ரகாஸாய	
,, பாப புண்ய விவர்ஜிதாய	: 60
,, மோஹன ஸ்வரூபாய	
,, பக்த வத்ஸலாய	
,, ஸிஷ்ட ழஜ்யாய	
,, ஸாமகான ப்ரியாய	
,, ஞான ஸமீர்யாய	
,, புவனேஸ்வராய	
,, மோக்ஷவெராக்ய பாக்ய ப்ரதாயகாய	
,, ஞான ஜஸ்வர்ய ப்ரதாய	
,, ஸர்வ ஸ்வரூபாய	
,, நராகார தேவாய	: 70
,, ப்ரம் ம வித்யா விலாஸாய	
,, மஹா உத்ஸாஹாயா	
,, ப்ரணவ ஸ்வரூபாய	
,, மேரக்ஷ தாயகாய	
,, தீராய	
,, மனேதிதாய	
,, ஸ்ரீமத் சங்கராசார்யாவிச் சின்ன குரு பரம்பரா	
ப்ராப்த மூர்த்தயே நம :	
,, ஜாத வேதஸே	
,, வாகதிதாய	
,, ஸர்வலோக ஸரண்யாய	: 80
,, த்ருட வ்ரதாய	
,, ஸர்வலோக ழஜ்யாய	
,, ஸர்வாசார்யாய	
,, ஞான ஸமீர்யாய	

ஓம் காஞ்சன வர் ணை	நம
,, முக்தி நாரீப்ரிய காந்தாய	:
,, ஸிஷ்ய ஜன பரிபாலகாய	:
,, ப்ரம்மவித்யர ப்ரதாத்ரே	:
,, கமண்டலு ஹஸ்தாய	:
,, ஸித்தாந்தாய	. 90
,, ஸித்த வந்திதாய	:
,, தம்ப ரஹிதாய	:
,, ஏகாம் பராய	:
,, ஸாதுபலவர் ணை	:
அபரோக்ஷ அநுபவ ரூபாய	நம :
,, காஷாய வஸ்த்ர தாரினே	:
,, தர்ம ப்ரவர்த்தகாய	:
,, மாயாதீதாய	:
,, அத்வைத போதகாய	:
,, ஷட்க்ஷர மந்த்ர உபதேஸகாய	: 100
,, தக்ஷிணைமுர்த்தி பகவத் ஸ்வரூபாய	:
,, சிஷ்யஜன ஹ்ருதயாபஹ்ராகாய	,
,, க்ரஹாதீபதயே	:
,, காமிதபல் ப்ரதாயகாய	:
,, கஸ்பத்ருமாய	:
,, கலபனுதீதாய	:
,, பரப்ரம்மனே	:
,, ஸத்஗ுரு பூர்ணாந்தஸ்வாமினே	நம - 108

மங்களம்

With Best Compliments

From

JUPITER STEEL COMPANY

**353, OLD MOOR STREET,
COLOMBO — 12.**

Tele. 36443

SATYAM — JNANAM — ANANTAM — BRAHMA
SAINT GNANANANDAGIRI

Life Sketch by
Kavi Yogi Suddananda Bharati
Yoga Samaj, Madras-20

Our Saints :

India is a land of Saints and Sages. Saints are at the head of all its renaissant movements. India's collective life is built around the spiritual radiance of saints. A saint is the ripe fruit of Indian culture. The Indian culture is rooted in Brahmacharya and fruitcd in Sanyasa. The family life of a Hindu is a progressive preparation for a higher spiritual life in which man realises his Godhood. Godhood is the ultimate aim of manhood. Saints polarise seekers with the current of their cosmic rays and open their hearts to beauty and perfume of the Divine Presence. Like bees to fresh blossoms, aspiring devotees are attracted to hearts that have received the Divine rays. For considerable periods, they remain in dynamic silence in caves and forest glens or they wander along woodlands on the river banks, or hill tops gethering cosmic energy by hard tapasya. They manifest their latend light one opportune day and give spiritual elevation to seekers that come within the ambit of their aura. Some mystic Siddhas pour their Divine force into a chosen instrument and pass away. Some leave their evangels in a silent corner; and one the day the worl suddenly knows them, through a Messenger.

Perfect Masters :

I have seen in my life, hundred perfect masters whose life and teachings I have recorded in various books, for the two prime missions of my life are (1) Self Perfection through Sama Yoga and Mahaturiya Samadhi and (2) Company of ripe Saints. I have wandered all over the world in search of Saints. I spent 25 years in Samadhi Silence during which I had intuitive inner communion with the perfect masters of the age like Ramana, Sri-Aurobindo, Sai Baba, Siddha Ruda, Gnana Siddha etc., etc... One of the distinguished Saints that I have loved since long, is *Guananando Giri* of the *Tapovanum*. This saint was idtroduced to me by the Gnana Siddha of the Agastya Cave, Himalaya. Gnana Siddha lived for a few years up the Shankaracharya Hill in Kashmir.

Gnanananda Vijayam :

I had the delight of meeting Gnanananda four times during my spiritual sojourns. I was able to peep into his dedicated life too and have collected mate-rials for big "*Gnanananda Vijayam*".

Subramaniam :

Mangalapuri in Dharyar District (North Canara) had the fortune of giving to the world. His farther was Venkoba Ganapatigal and his mother, the fair chaste Sakkubai, He was born on the Krlthikai day in the month of Thai, a I day sacred to Lord Subrahmaniam. Hence he was called Subramaniam. His appearence was like his mother and his heart like his father—generous, liberal and devoted to God. He lost his parents and God parented him. He little cared for the class room monotony. He was born with a light that taught him more than books and teachers. His brother one day took him to task for negligence of lessons. The young Subramaniam barely 11 years old, saluted Ganesa and set out on pilgrimage muttering "Jaya Ganesa Jaya Ganesa". Even like Shankara, he walked from vilage to vilage, following the inner Light, eating for hunger what chance brought him and sleeping where eyes felt drowsy.

Dream vision :

He saw temples and saints on the way and reached at last Pandarpur and felt a hopeful relief, He bathed in the Chandrabaga river and stood praying for a Guru before Panduranga. His spiritual aspiration melted into tears. He took the Prasad of Panduranga and slept that night on the bank of His river when a dream vision of the Lord brought him protective hope. "Fear not my child... A saint has come here from Kashmir; he will lead you. Behold him...my chld". Yes, a majestic Sanyasin (smiled tenderly before his dream vision saying, Come to me, tomorrow".

Guru Sivaratnagiri :

Next morning, after performing bath and Sandya, he met Sivaratnagiri Swami, the Sankaracharya of the Joytir Mutt, Kashmir who had camped at Pandaripura.

The Swami saw a prodigy, a genius, a Yogi, and a child of God in the boy and adopted him as his true follower. Subramaniam dedicated his life to serve the Guru and obey his Commands. The Guru took special care of his spiritual and cultural development.

Lived Vedanta :

The disciple heard Vedanta, lived Vedanta and breathed in Vedantic Peace. He know the essence of the Gita, Upanishads, Brahmasutra, the Vedas and the four sadhanas of Vedantic Perfection came to him naturally. He knew what was Nitya, and what was Anitya; he had no desire here or there, his Vairaghyam was steady; he developed the six virtues of mind control, equanimity, fortitude, dispassion, faith, contentment and he was a born Mumukshu, spiritual aspirant.

Gnanananda :

The Guru was immensely pleased with him and initiated him in the Mahavakya of Tatwamasi. He gave him orders and anointed him as his successor to the Joytir Matt Samastan. His monastic name was aptly chosen as *Gnanananda Girl*. He was forty years old when he became *Gnanananda Sanyasi*

The Himalayan Sage :

After the Mahasamadhi of his Guru Sivarathna Giri, Gnanananda renounced every thing, appointed Anandagiri in his place, and went up the Himalayas to continue his Tapasya. He spent twenty five years in the Himalayan Solitudes and for sixty years he wandered inland and abroad, visiting all sacred places in India, Ceylon, Malaya, Burma etc. He did tapasya up the Shankara Hill near Srinagar and I have met there an old Saint who knew him then. He met during his sojourns, great souls like Ramakrishna, Vivekananda, Ramalinga, Sundara Swamigal etc. One Nepala Swami accompanied him during his tour to Kadirkamam. He was also called Kadirkama Swami and he settled at Sirkazhi.

Gnanananda toured widely in South India and learnt Tamil. Up to now he was speaking Hindi. He knew Telugu, Kannada Malayalam, already. I have seen him up the Kollimalai, serene and shining a golden splendour. He had flowing matted hair and beard then. He toured in Tirunelveli, Madurai, Ramnad, Tiruchirapalli, Tanjore, South Arcot and North Arcot Districts bringing solace to hundreds of seekers and sufferers, curing diseases and helping spiritual pilgrims. He predicted many things which have become true today. For instance he predicted that Kallakudi will become a big industrial centre and we see there the Dalmia Cement Factory.

I met him :

I lived up the Kolli Hills doing Tapasyā. I met there the Gnana Siddha who initiated me in Yoga during my boy—hood. I lived with him for a month and he suddenly left for his Himalayan resort, telling me that Gnanananda was coming. I met Gnanananda first while I was meditating in Dhatatreya Cave of Swayamprakasananda at Sendamangalam. We three went to Arappleswar Temple up the hill and remained for a week living upon Jack fruits and honey. It was then that my magnum opus Bharata Shakti was taking shape. I gave a pen picture of Gnanananda in the Sivagiri Padalam in the Bharata Shakti. His smiling presence and gentle words in Telugu and Hindi were very appealing to me. Next I met him in the Ramanashram where, at the feet of Kamana Maharshi and in the Virupakshi Cave, I sat in Samadhi for two years. I used to float on water and Swamiji used to say "Float on the waters of God-Consciousness. He accompanied me to the Railway Station while I left Arunagiri for Sri Aurobindo Ashram. Seshadri Swami too met us the way and murmured "Go Up and Up, on and on...and Gnanananda said "go deep too". I was self immersed since then, in Yogic silence. The Divine Grace fulfilled the mission of my life and Bharata Shakti Mahakavyam came out. And my books became popular and my songs too; I was invited to many countries. I established the Yoga Samaj first at Vadalur where I was in charge of the Gurukulam, as its president. There I met Gnanananda again.

For the past twelve years, Swamiji is keen in developing his grand Tapovanam at Tirukovilur. It is a real spiritual paradise. Streams of aspirants visit it each day and tell us wonderful stories of his generosity and spiritual efficiency and about his lilas too.

I propose to bring out in English and Tamil a big "Gnanananda vijayam" in which I shall give all details. Now let us know his great teachings which closely follow Sankara and Ramana.

II GNANANANDAM

I give here a close translation of the words of the Great Master.

The goal of human destiny

Every one of us must know the goal of human existence and how to reach that goal. Here is the path trod by ancient seers and sages;

The Supreme Divine is the Father of the Universe. He is the Unique One. The prime aim of human life is to realise Him and attain His Grace. There are three different ways of achieving this :

1. Bhakti or Devotion: It is clinging to God Love by pure dedication.
2. Yoga : which is to establish oneself in God-Consciousness, by inner communion.
3. Gnana : that is to know and be the Self by introspection and *self reflection*.

Bhakti, Yoga and Gnana follow three lines actuated by the three Gunas or modes of Nature. Let us go into their details and reach the height.

Para Bhakti is the Supreme psychic devotion. Self Identity is the, Supreme Yoga. Untrammeled Self-Bliss is the supreme height of Knowledge (Gnana).

Para Bhakti, the supreme Love Divine, is conscious of God in all. Like Ghee in milk, fire in the fuel, oil in sesame, God is omnipresent and psychic devotees feel His presence. Para Yoga brings the soul in touch with God and Para Gnana realises God in the Self.

There are three systems of Yoga : Physical, Subtle and Causal to prefect the physical, mental and psychic bodies. There are Stula Yoga, Sukshma Yoga, and Karana Yoga. The Yoga perfects the physical vital and mental instruments in and out and it is effected by the visible parts of our being.

Sukshma or Subtle Yoga brings all parts of the gross and subtle bodies under the control of the Mind which is the master of the senses.

Sukshma or Subtle Yoga brings all parts of the gross and subtle bodies under the control of the Mind which is the master of the senses.

Karana Sarira is the basis of the physical and the mental bodies, Karana Yoga leads to psychic perfection and when the causal body merges into the soul or Jiva, it is free from the play of the triple Gunas. It attains Self consciousness and dominates over the Non-Self sensations. Then one lives in Self-Awareness, ever blissful in Sat-chidananda-Reality, that one intrinsically is That is the Jivan Mukti stage; jivan Muktas are saints who are liberated, while yet alive.

The Jivan Muktas are of three kinds: 1. Truth-Conscious Jivan Muktas. Knowledge-Conscious Jivan Muktas and Bliss-Conscious Jivan Muktas. These three are only like waves, colour and taste in water. Those who have attained this Self-blissfulness are called Videha Muktas. They are super conscious liberated Souls who have surpassed, the body, mind and psychic planes.

The aspirant is called a *Sdahak* when practising this Yoga. He is called *Stita Prajna* when well established in the Self. He is *Aruda* who ascends to higher planes of consciousness and *Videha Mukta*, when perfectly liberated and established in the Supreme Self. The fully liberated sage is free from the three Gunas, from Prakriti or causal matter which is the basis of the Gunas and the physical world of gross vision. His look is turned and focussed within. By introspective self enquiry, he leaves behind, the non-self impositions saying "not this, not this" (*neti, neti*). He probes deeper than the gross, subtle, and causal body and leaves the mind-bound Jiva to reach the *Real Self* that he is. The past acts are snapped and even the causal body with all its super impositions is nullified. He is the Self, crystal pure. The Supreme Beyond-Knowledge manifests when the limited knowledge of Jiva is merged in the Supreme. The physical subtle, causal, Sat, Tatvas, and *Silent-Utra* intermerge and the Supreme Paramakshara or Brahmakara alone shines and outshines all. That is pure Self consciousness-Bliss and there we realise Sri Krishna's *Aksharam Paramam Brahman*-The Eternal Supreme Divine. Kshara the perishable disappears, into the Imperishable Reality which alone is left in the Sage of absolute emancipation.

The Supreme Transcendent Consciousness is immutable. Saint Thayumanavar sings his realisation of the Beyond-Silent-State as follows:

"The Real Truth is the Self which expands and the All Self and nothing is left behind. Ignorance is swallowed by Effulgence, like darkness by day light. The Pure Consciousness allows no occasion for the resurgence of any other entity. It leaves nothing behind, consuming all, like fire the camphor. There is neither Knower, nor Knowledge. "*When One is That, That shall tell what That is.* Ramana says "To abide firmly in the Self from which thoughts arise, is Karma and that is Bhakti, Yoga and Gnana.

Bhakti is to cling to, or grip at the Unique One, leaving off all attachments to body, life and worldly objects. It is the Light of Knowledge in the Psyche. Its splendour radiates in and out and its Power rules over all worlds. To dedicate all love to the Supreme One by Inner Devotion is Para Bhakti. The outer devotion has nine Sadhanas: Hearing, singing thinking, worship of the feet, adoration, flower-worship, service, friendship and self surrender. Para Bhakti or Inner Psychic devotion reaches the Supreme in the Self.

Let us contemplate on Yoga now. There are many systems of Yoga. The eight steps of Raja Yoga aim at the ingathered submergence of the mind in the Self. There is also the Vasi Yoga (Breath-rhythm), Mantra Yoga, Hamsa Yoga directed towards the Manolayam or mind absorption. Yoga controls wandering mind, suppresses it where it rises, ingathers it and fixes it in the heart centre. Sri Krishna says "The mind wanders hither and thither. Restraine it then and there, draw it inward and fix it in the Self": That is Yoga. Saint Thayumanar sings in his ecstasy :

"There the thought emanates and there it dies, and rises purer. All levels of consciousness exist there. Therein abides the Witnessing Self as it is, transcending the two states of I and Self."

Manolayam brings the mind under the control of the Sadhak. Knowledge dawns in luminous peace. Mere merging of the mind will not do. The Submerged mind shall rise again with the result of past Karmas. It will objectivise the thought. The mind must be totally destroyed. Manonash leads to Super Consciousness or Turiya State where, one is a Jivan Mukta or Brahma. Varishta. His state cannot be gauged by others. Such souls of absolute liberation ever remain as they are, self luminous. Their past Karmas are burnt root and branch. There is no more bondage of the three bodies-Physical, subtle and causal. There is no more play of the three Gunas-the liberated Sages are Gunatitas. Their Atma is a Splendour of Satchidananda, ever felicitous in final beatitude.

III. GOD, SOUL, WORLD

Swami Gnanananda Giri gives us here, a clear picture of the great secrets of God, Soul, World and Maya, Prakriti and Mind, (Jiva Jagat, Para, Maya Prakriti, Manas).

The One without The Second :

Heat and light are mingled in the fire. Even so, the Cosmic-projection-Power (Vikshepa Shakti) is born from the Brahman, by Ahankara or Ego, Vikshepa Shakti, is the Power of Maya that projects the projects the universe and causes movement and superimposition. From that, Jiva or the Soul is born. From the Jiva is born Prakriti, (Nature) whose form is Ego. Three manifestations proceeded from the Unique One: God, Soul and World (Isha, Jiva and Jagat).

Aum Tat Sat :

Sat is the universe; Tat is Jivatma and Aum is the Indivisible Brahman (Akhandaara Brahman). Iswara emanated from Brahman and He is free from Maya. The Universe emanated from Iswara through Maya. Maya is the veiling and projecting power of the universe. The triple entities of God, Soul and Universe are one in the Brahman. That is the substratum or Adishthanam of the three. That is the Brahmmam, the One to be realised.

To Devotees of Love and Courtesy :

Everyone must acquire self-Knowledge. It will benefit wise aspirants. The Infinite is one without the second. It is everywhere, the Self-Splendour. It is the Soul of beings. Just as the brilliant Sun is hidden by clouds, the Atman is clouded by the moving and the veiling powers Vikshepa and the Avarana Shaktis. Even the clouding force is created by the Light. They veil the luminous Sun again. Even so, from Sat Asat is born and the Jiva is born likewise. So clouding forces come from light. From the Infinite God-Light, matter and spirit, (Jada and Jiva) emanate. Vikshepa or the Moving Force seems different from Light, but it comes from the Light. Jivatma seems different from the Brahman likewise. Avarana or the veiling force is like the white cloud and the light it covers is called Avarana Shakti. Vikshepa Shakti is like the light clouded by the dark nimbus. Jiva and Jada are like the Avarana-Vikshepa white, dark clouds, and they seem so by the Mula Grandhi or the original knot of Ignorance. Siva is all-light; the cloud of Ignorance hides the Truth and effects the Splitappearance of Jiva and Jagat. Truth is covered by false clouds of Ignorance. It is by the play of Nature, Prakriti, that the Unique One appears as Three and deludes the mind into the labyrinth of opposite pairs, good and bad, love and hate, birth and death.

The mind is tossed between Sankalpa and Vikalpa (Imagination and Variation), remembrance and forgetfulness. Things appear and disappear, love and hate play alternately in life, caught in the mind. To remember is life; to forget is death. The Jiva must come to its own and the mind must absorb itself in Siva which is the Reality of Existence. Then the liberated Soul can be free from the woes of birth and death. Clear thinking will prove the state of ignorance and knowledge. Siva hidden to Jiva is the state of ignorance and the luminous vision of Siva in Jiva is the state of knowledge.

IV. LIVE LONG

Meditate often:

Meditate constantly on Siva in the Jiva; Light shall dawn and that shall lead you to higher bliss. The Bliss-Light is a wide expanse. It is present always everywhere. It is realised by the Grace of the Divine Master, who alone can remove the age long veil that hides Siva from Jiva. The cover that veils the Light shall fall when the stormy wind of Vairaghyam blows and one is then conscious of the Infinite. The three bodies hid in the Jiva, are the creation of Prakriti Nature. The three Gunas form the three bodies of the Jivava—deep sleep in Tamas, dream in Rajas and name-and-form wakefulness in Satva. Awake, the Jiva is a witness to the acts of the inner instruments. In Swapna or Dream, it is a Witness of the mind. In Sushupti or deep sleep, it is a witness of the Atman. In Turiya or Super-conscious state, it is the Infinite Self, the one without the Second devoid of the I-and-mine ego, the Soul enjoys Self-Bliss, Sat Chit Ananda. By Anvaya or concomitance, thought merges in dream, dream in deep sleep and deep sleep in Turiya. Gunas too merge like this. When the three bodies merge like this and the Turiya or super-consciousness which is the fourth state, comes up, the Self is in its natural state, ever as it is. Maya as darkness disappears somewhere when the light comes the deluding Maya disappears when the Light of knowledge comes. The I and-mine-Ego then disappears and Jiva finds its natural peace in Siva. Sages call this the highest-Bliss (Niratisayaananda), or direct Experience of one's own Self (Swaanubhuti). Just as air comes from ether, Self-Delight in Satchidananda, proceeds from the Guru when the veil of Maya falls by His Grace. To be fixed in that natural Self-State, is the sign of a Jivanmukta. The Jivan Muktas consider all superimpositions on the Self as reflections in a mirror.

The Vision of God—How?

The cloud is formed by the Sun. Shadow too is formed by its light. Cloud and Shadow denote the presence of the Sun. That which is, is Siva and the Veils are Maya and they fall as soon as the Light of Siva dawns upon the Jiva. Then all that is seen, seems illusion. The false delusion fades away and the Real Truth comes to the view as soon as the false Maya is falsified. The delightful vision is also known as the vision of God. To be deluded by the false Shadow is ignorance. Sages of true Knowledge dispel false illusion. They are firmly established in the Self-Truth. They are love personified and Love is Sivam. This realisation comes by the Grace of the Divine Sad Guru.

The Veda speaks of Jiva, Jagat and Siva. The triad of Seer, Seen and Sight are one in realisation Tat is God. It becomes Twam by ignorance. Ignorance means the objective world, false appearance, the veil between God and Soul, Siva and Jiva. The Sun is seen when clouds pass away. God is seen when the veil of Maya falls. When Asi is understood, Tat and Twam

become one and no impediment stands between Siva and Jiva. When the Divine Grace of the Guru explains the meaning of the Mahavakya TAT TWAM ASI, the Truth shall be realised.

How to Live Long in the Body?

The hands of a watch show time—Day night have 24 hours. The inspiration and respiration of breath are signs of life. They are movements of Prana and Apana, which are the basis of our existence. There are various wheels which run the watch from within, even so there are six mechanisms in body (Muladhara etc.) which move Prana and Apana. Heart is the air spring which moves the two hands of the human watch. Mana and Prana indicate our days.

Prana is present where Mana is, if the Prana merges with Mana. Those who go deep in meditation are able to control inspiration and respiration. When the Prana and Apana winds (Vayu) are well controlled when the breath is rhythmed and conquered, life is not wasted, and it prolongs. Sages who Dhyana Yogins live long. When Prana and Apana are merged in the meditative heart, hunger and body consciousness subside. That is the Samadhi State. Savikalpa Samadhi cognises the triad of Knower, Known and Knowledge, and fixed in the Self it Knows events all around. Nirvikalpa Samadhi reaches Tributi Sunvam, where the triad is not seen. The Jiva is identified in the Self ever as it is, the one without the second. This must be practised from young days. The sprout shows the plant.

Sadhana Period :

18th year since the body was born, is the best period for sadhana, 24th year is medium and 36th year third rate and above that it is just to atone for past deeds. Those who are equal minded in good and bad, and get the Grace of the Guru, practise Gnana Nishta, Dhyana and Samadhi. Sadhaks must take to meditation betimes. By virtue of their pure life and good conduct, and good deeds sins dissolve and virtues enhance. They will then meet a Divine Guru, serve him and gain His favour, by Guru's Grace, their health, strength, and energy are enhanced and they live long and are happy in self immersed trance. Mind and Prana are well controlled by serving the Guru faithfully. The realised Sages see all one in the Self; they are equal visioned; they have no Bheda buddhi—differentiation. They see the one Self in all and all in the Self "Not two but one". (Ekam Sat) is their unique wisdom.

Compassion towards all being, the grace of the Guru. That compassion gains Divine Love. The Divine Love absolves desires and attachments and accords freedom from all vital passions and that brings peace and bliss. Misery and ignorance are no more for the liberated Souls who live in untrammelled Bliss for ever.

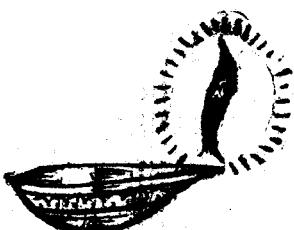
Hail holy Master, the Supreme Divine, Dhakshanamurti, the Compassionate Guru that grants up spiritual felicity and steepes up in Self-Delight that knows no differentiation. Felicity for all !

The wise have the heart to absorb the good in everything, removing the flaws-taking the apt and leaving the inapt. Gratitude to great teachers that know, realise and explain this Knowledge to mankind. Vive universe!

Aum Shanti Shanti Shanti ;

With Best Compliments

From

K. S. Sivasankaran Pillai

IMPORTS & WHOLESALE MERCHANT

193 — 197, KEYZER STREET,

COLOMBO—11.

TELE. 26196,

T, Gram "Sivabakthi"

With Best Compliments

From

COLOMBO PALAYAKAT Co.,

116, 3rd CROSS STREET,

COLOMBO—11.

TELE. 28292

With best Compliments

From

RATNAMS

**146, 2nd Cross Street,
COLOMBO-II.**

DIAL: 20406

With best Compliments

From

NAWALOKA INDUSTRIES LTD.,

42, Negombo Road,

PELIYAGODA.

Telephone : 070-282